Περιοδος 2η,
Νο 114
Σεπτέμβρης 2002
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ
Φλωρεντία 7-10 Νοέμβρη

Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι ακτιβιστές θα είναι εκεί.
Ενας ιστορικός σταθμός για το αντικαπιταλιστικό κίνημα στην Ευρώπη

Λεπτομέρειες στις σελίδες. 6-7

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Φορολογίες, ακρίβεια, σκάνδαλα

Να φύγει η Κυβέρνηση του Συναγερμού

Αγ'ωνες εργατικούς για να έχουμε πραγματική αλλαγή

σελ. 3

Απο παλιότερη κινητοποίηση έξω απο το Υπουργείο Εργασίας

οχι πόλεμο στο Ιράκ
οχι άλλα αθώα θύματα για το πετρελαίο

σελ. 12

Ξηλώστε τις κεραίες του θανάτου

Ολοι στην πορεία ειρήνης στο Ακρωτήρι στις 29 Σεπτέμβρη

Οι Βρετανικές Βάσεις στο Ακρωτήρι συνεχίζουν τις εργασίες για την ανέγερση της βάσης στην οποία θα εγκατασταθεί η τεράστια κεραία μαμούθ στον υγροβιότοπο της αλυκής Ακρωτηρίου. Έχουν αφαιρέσει τεράστιους όγκους χώματος από τον βιότοπο για να μπορέσουν να χτιστούν τα θεμέλια της βάσης που θα στηρίζει την ύψους 190 μέτρων κεραία.

Παράλληλα συνεχίζονται και οι προσπάθειες των Βρετανών να διαβρώσουν το κίνημα που αντιτίθεται στα σχέδια τους. Έχουν ξεκινήσει μια έντονη εκστρατεία να επηρεάσουν κατοίκους της περιοχής για να σταματήσουν τις διαμαρτυρίες. Απειλούν ή 'δωροδοκούν' εργαζόμενους στις Βάσεις αλλά και άλλους που έχουν κάποιο εισόδημα από την κίνηση των βρετανών αξιωματικών στην περιοχή όπως εστιατόρια, καταστήματα κλπ.

Στην προσπάθεια τους να επηρεάσουν την κοινή γνώμη υπέρ τους, διοργάνωσαν διάσκεψη τύπου για να παρουσιάσουν το «ενδιαφέρον» τους για τον τόπο μέσα από την 'πολύ προσεκτική μετακίνηση της χλωρίδας και της πανίδας σε άλλο μέρος, πιο ασφαλές'. Φυσικά λίγο αργότερα ξέρανε η χλωρίδα και ψόφησε η πανίδα, χωρίς να τους ενδιαφέρει. Όπως καθόλου δεν τους ενδιαφέρει για τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές που θα εκτίθενται στην τεράστια ακτινοβολία της κεραίας, όταν αυτή λειτουργήσει. Και δεν είναι μόνο οι κάτοικοι της περιοχής Ακρωτηρίου που θα επηρεαστούν αλλά ολόκληρη η περιοχή της Λεμεσού.

Αυτό που πραγματικά ενδιαφέρει τους βρετανούς είναι η εγκατάσταση, με οποιοδήποτε κόστος, της κεραίας που θα τους επιτρέπει να κατασκοπεύουν ολόκληρη τη Μέση Ανατολή και θα στρέφεται ενάντια στα κινήματα της περιοχής που που αντιστέκονται στα ιμπεριαλιστικά σχέδια των Άγγλων, των Αμερικάνων και των συμμάχων τους. Η συγκεκριμένη κεραία αποτελεί μέρος ενός παγκόσμιου συστήματος παρακολούθησης και καθοδήγησης πυραυλικών συστημάτων όπως αυτά που ετοιμάζεται να χρησιμοποιήσει ο Μπους ενάντια στον Ιρακινό λαό για να μπορεί να έχει απόλυτο έλεγχο στα πετρέλαια της περιοχής.

Η κυβέρνηση Κληρίδη αντί να εναντιωθεί στα σχέδια των βρετανών και να τα καταγγείλει διεθνώς, είναι πια ξεκάθαρο σε όλους ότι έχει δώσει τη συγκατάθεσή της, αδιαφορώντας για την υγεία του κόσμου, για της επιπτώσεις στους λαούς της περιοχής αλλά και για το περιβάλλον. Έχει γίνει ουσιαστικά συνυπεύθυνη στο έγκλημα.

Η εγκατάσταση της κεραίας όμως δεν είναι μονόδρομος. Μπορούμε να τη σταματήσουμε. Μπορούμε να ξηλώσουμε τις κεραίες του θανάτου και τις βάσεις των ιμπεριαλιστών. Οι κινητοποιήσεις που εκδηλώθηκαν από την πρώτη στιγμή ενάντια στα σχέδια των βρετανών συνεχίζονται. Αυτό που χρειάζεται είναι να οργανωθούν και να μαζικοποιηθούν. Να γίνουν μέρος του αγώνα του Κυπριακού Κοινωνικού Φόρουμ. Να γίνουν μέρος της πάλης των συνδικάτων και του κάθε εργαζόμενου και νεολαίου που δεν ανέχεται να παίζεται η υγεία του στα χέρια των στρατοκρατών, που στηρίζει τα αντιπεριαλιστικά κινήματα της περιοχής, που σέβεται και αγωνιά για το περιβάλλον γύρω του.

Στις 29 του Σεπτέμβρη το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης οργανώνει πορεία ειρήνης στο Ακρωτήρι. Πρέπει να είμαστε όλοι εκεί για να απαιτήσουμε:

- να ξηλωθούν οι κεραίες του θανάτου και οι βάσεις,
- λευτεριά στην Παλαιστίνη
- οχι στη νέα επιδρομή στο Ιρακ
- καμιά διευκόλυνση στους ιμπεριαλιστές

Αντώνης Σαρρής

Απάντηση απο τα κάτω στο ρατσισμό

Ενα νέο μπαράζ ρατσιστικών συλλήψεων και επιθέσεων στους ξένους που βρίσκονται στη Κύπρο ή έρχονται να εργαστούν εδώ, εξαπέλυσε η αστυνομία το περασμένο καλοκαίρι και συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Κάθε τόσο κάνει έφοδο σε στέκια που συχνάζουν αλλοδαποί και συλλαμβάνει «λαθρομετανάστες». Μάλιστα παραπονιούνται ότι η ψήφιση πρόσφατα νόμου απο την Βουλή περι πολιτικού ασύλου έχει οδηγήσει πολλούς ξένους να καταφεύγουν στις πρόνιες αυτου του νόμου για να αποφεύγουν την απέλαση. Θεωρούν μάλιστα ότι μερικές απο τις πρόνειες αυτού του νόμου δημιουργούν προβλήματα και κινδύνους για την ασφάλεια των πολιτών και την εθνική ασφάλεια του νησιού, αφού, όπως ισχυρίζονται, η κάθοδος των μεταναστών έχει αυξηθεί κατακόρυφα μετά την θέσπιση του νόμου.

Συγκεκριμένα η νομοθεσία προνοεί ότι αν καποιος αλλοδαπός ζητήσει πολικό άσυλο, οι αρχές δεν μπορούν να τον κρατούν, για περισσότερο από 32 ημέρες, άσχετα με το αν έχει εξεταστεί η αίτηση του για πολιτικό άσυλο. Θα πρέπει μάλιστα όταν θα αφήνονται ελεύθεροι να τους παραχωρείται, στέγαση, φαγητό και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

Η πραγματικότητα είναι ότι η ψήφιση του εν λόγω νόμου δεν έχει αλλάξει τίποτα. Ο νόμος δίνει την ευκαιρία σε κάποιο κόσμο που έφυγε από την χώρα του για να γλιτώσει την ίδια του την ζωή, να αναζητήσει καταφύγιο στο νησί μας. Την ίδια ώρα όμως η κυβέρνηση κλείνει τα σύνορα για να μην μπορέσουν να έρθουν στο νησί και να διεκδικήσουν πολιτικό άσυλο. Η νέα πολιτική που εφαρμόζει είναι να «προλάβει» όλους αυτούς πρίν μπούν στη Κύπρο.

Δίνει εκατομμύρια για να αγοράσει ραντάρ και πλοία για να αποτρέψει αυτόν τον κόσμο να πατήσει στη στεριά. Ακόμα και όταν κάποιοι καταφέρουν και περάσουν στο νησί και κάνουν αίτηση για πολιτικό άσυλο, δεν σημαίνει ότι θα το πάρουν ή ακόμα και ότι θα εξεταστεί η περίπτωσή τους σύμφωνα με την νομοθεσία. Την ίδια ώρα που γράφεται το άρθρο, 19 Ιρακινοί μετανάστες κάνουν απεργία πείνας ζητώντας να τους παραχωρηθεί πολιτικό άσυλο. Βρίσκονται σε περιφραγμένο χώρο στις βρετανικές βάσεις στο Ακρωτήρι μαζί με τις οικογένειες τους, εδώ και δύο χρόνια, αφού ούτε η κυβέρνηση μας, ούτε και η Βρετανική κυβέρνηση δέχεται να τους παραχωρήσει πολιτικό άσυλο. Και οι δυο κυβερνήσεις "πασάρουν" το "πρόβλημα" η μια στην άλλη, με αποτέλεσμα την αφάνταστη ταλαιπωρία τους.

Η κυβέρνηση έχει υποχρέωση να δέχεται αυτούς τους ανθρώπους, ακόμα και αν δεν μπορούν να αποδείξουν ότι κινδυνεύει η ζωή τους αν απελαθούν. Η πραγματικότητα είναι πως η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας έχει και αυτή ενα μερίδιο απο τηνς ευθύνη για την κατάσταση που βρίσκονται πολλοί από αυτούς που ζητούν καταφύγιο στο νησί μας. Είναι φτωχός κόσμος που οι πατρίδες τους έχουν ρημαχτεί από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις της τελευταίας δεκαετίας όπως το Ιράκ. Σε αυτές τις επεμβάσεις η Κυπριακή Δημοκρατία δήλωνε παρόν παραχωρώντας τα λιμάνια και τα αεροδρόμια της στους ιμπεριαλιστές.

Μπορεί βέβαι η κυβέρνηση να παραχωρεί πρόθυμα ελεύθερη πρόσβαση και χρήση στα λιμάνια και τα αεροδρόμια για τους αμερικανούς και την Μοσάντ, αλλά όταν πρόκειτα για φτωχούς εργαζόμενους τους ρίχνει στη φυλακή ή τους απελαύνει αμέσως.

Ο νόμος για το πολιτικό άσυλο είναι ένα θετικό βήμα αλλά δεν αρκεί. Χρειάζονται μαζικές αντιρατσιστικές κινητοποιήσεις από τους απλούς ανθρώπους που θα σταθούν στο πλευρό όλων αυτών που ταλαιπωρούνται από τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου που φιλοδοξεί να βρεθεί στην πρώτη γραμμή των αγώνων ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό και τη δυστυχία που προκαλεί θα πρέπει να αγκαλιάσει αυτό το θέμα και να το εντάξει στις προτεραιότητες του.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Απο την απεργία πείνας των Ιρακινών προσφύγων που ζητούν πολιτικό άσυλο Κυβέρνηση και αρχές των βάσεων τους παίζουν μπαλάκι εδώ και δυό χρόνια

Να σταματήσουμε τις διώξεις των διαδηλωτών αλληλεγγύης στην Ιντιφάτα

Στις 4 Σεπτέμβρη το επαρχιακό δικαστήριο Λευκωσίας καταδίκασε τον Γίωργο Καρακασιάν σε 7 μήνες φυλάκιση για τα επεισόδια που έγιναν στην εκδήλωση έξω από το σπίτι του Ισραηλινού πρέσβη.

Αυτή είναι η πρώτη δίκη που έγινε για τα επεισόδια εκείνης της βραδιάς. Θα ακολουθήσουν οι δίκες άλλων τριών διαδηλώτων. Η αυστηρότητα που έδειξε το δικαστήριο επιβάλλοντας μια τόσο βαριά ποινή είναι ενδειχτική του τρόπου που η κυβέρνηση και το κράτος αντιμετωπίζουν τις διαμαρτυρίες ενάντια στην πολιτική τους.

Κυβέρνηση και αστυνομία θέλουν να εκδικηθούν και να τιμωρήσουν όσους πήραν μέρος στην μεγάλη διαδήλωση έξω από σπίτι του πρέσβη, γιατί κατάφεραν να διαλύσουν τη δεξίωση των σιωνιστών και να αφήσουν εκτεθειμένη την κυβέρνηση για την προστασία και τις διευκολύνσεις που τους παρέχει.

Η διαδήλωση οργανώθηκε από την συντονιστική επιτροπή οργανώσεων που με το σύνθημα «Σιωνιστές φονιάδες! Θα'μαστε κι εμείς εκεί για να μη γιορτάζετε μόνοι!», έβαζε σαν στόχο την ματαίωση τις δεξίωσης των σιωνιστών. Οι 500 και πλέον διαδηλωτές που μαζεύτηκαν στην εκδήλωση κατάφεραν, φτιάχνοντας ανθρώπινες αλυσίδες να αποκλείσουν τις τρεις εισόδους προς το σπίτι του πρέσβη όπου η αστυνομία είχε στήσει συρματοπλέγματα, πίσω από τα οποία βρίσκονταν παρατεταγμένοι αστυνομικοί, άνδρες των ΜΜΑΔ με πλήρη εξάρτηση και πιο πίσω πράκτορες τις Μοσάντ με πολιτικά.

Τα επεισόδια άρχισαν όταν η αστυνομία επιτέθηκε στους διαδηλωτές με στόχο να σπάσει το ανθρώπινο τοίχος για να περάσει μέσα κάποιους από τους καλεσμένους. Τα ΜΜΑΔ με ασπίδες και ρόπαλα εξαπέλυσαν μια άγρια επίθεση ενάντια στους διαδηλωτές, κτυπώντας, τραυματίζοντας και συλλαμβάνοντας κόσμο.

Οι τέσσερις που οδηγήθηκαν στα δικαστήρια, δεν είναι ταραξίες όπως θέλει να τους παρουσιάσει η αστυνομία αλλά αγωνιστές του κινήματος αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Τα κόμματα, οι οργανώσεις αλλά και κάθε εργαζόμενος, νεολαίος, μαθητής και φοιτητής πρέπει να καταγγείλει την στάση της κυβέρνησης και της αστυνομίας. Πρέπει να απαιτήσουμε την άμεση αποφυλάκιση του Καρακασιάν και την διακοπή κάθε δίωξης σε βάρος των άλλων 3 διαδηλωτών.

Εκείνοι που θα έπρεπε να βρίσκονται στο σκαμνί είναι πρώτα και κύρια η αστυνομία που επιτέθηκε στους διαδηλωτές και η κυβέρνηση που της δίνει πλήρη κάλυψει και παραχωρεί διευκολύνσεις στους σιωνιστές δολοφόνους.

Η Εργατική Δημοκρατία έχει κυκλοφορήσει ψήφισμα με το οποίο καταγγέλει σαν πολιτικές αυτές τις δίκες και ζητά να σταματήσουν αμέσως. Καλούμε τον κάθε ένα που θέλει να αντιδράσει να επικοινωνήσει μαζί μας για να ενώσουμε τις δυνάμεις μας στην προσπάθεια να χτίσουμε ένα κίνημα αλληλεγγύης στους διαδηλωτές που δικάζονται.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Οι αγώνες μας θα φέρουν την πραγματική αλλαγή

Η υιοθέτηση της υποψηφιότητας του Τάσου Παπαδόπουλου απο το ΑΚΕΛ είναι σίγουρο ότι δεν ενθουσίασε τη μεγάλη μάζα των οπαδών του ΑΚΕΛ. Οχι μόνο γιατί ο Τάσος με κανένα τρόπο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν προοδευτική υποψηφιότητα αλλα και γιατί ο τρόπος με τον οποίο έφτασε το ΑΚΕΛ σε αυτή την απόφαση δεν εγγυάται με κανένα τρόπο ότι μια πιθανή νίκη στις εκλογές μπορεί να φέρει και μια πραγματική αλλαγή στην πολιτική.

Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι η μεγάλη μάζα των απλών ανθρώπων θέλουν να δούν την κυβέρνηση του Συναγερμού να φεύγει μαζί με την πολιτικής της. Την πολιτική της λιτότητας, των περικοπών, των ιδιωτικοποιήσεων, των φορολογιών, του εθνικισμού και του ρατσισμού, των σκανδάλων και του μεγάλου γλεντιού για το κεφάλαιο.

Ο Τασος

Η επιλογή του Τάσου όμως απο το ΑΚΕΛ δεν έγινε με στόχο να δώσει ένα τέρμα σε αυτή την πολιτική. Ετσι και αλλοιώς τόσο ό ίδιος όσο και το κόμμα του είναι υποστηριχτές και των ιδιωτικοποιοποιήσεων, και των φορολογιων και έχουν ακολουθήσει με συνέπεια μια εθνικιστική πολιτική όλ αυτά τα χρόνια. Η επιλογή του Τάσου έγινε με μοναδικό κριτήριο την εκλεξιμότητα του. Τη νίκη δηλαδή στις εκλογές.

Ακόμη και αυτό όμως είναι αμφισβητούμενο. Οχι το αν μπορεί να εκλεγεί ή όχι σήμερα αλλα το αν δεν θα μπορούσε να εχει πιθανότητες να εκλεγεί ένας αριστερός υποψήφιος όπως ο Χριστόφιας για παράδειγμα. Μια τέτοια υποψηφιότητα στο βαθμό που θα συνδιάζονταν με αγώνες και κινητοποιήσεις για την προώθηση των αιτημάτων των εργαζομένων, αυξήσεις και όχι απολύσεις, για μείωση ωραρίου και όχι ελαστικά οράρια, για αύξηση των συντάξεων και όχι αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα των δημόσιων επιχειρήσεων κοινής οφελείας, θα δημιουργούσε μια δυναμική που ακόμη και αν δεν ανάγκαζε τις ηγεσίες των άλλων κομμάτων της αντιπολίτευσης να δεχτούν την υποψηφιότητα Χριστόφια, θα εξασφάλιζε την μαζική υποστήριξη των απλών μελών τους.

Βέβαια για να μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο θα έπρεπε το ΑΚΕΛ να είναι έτοιμο να συγκρουστεί με το κατεστημένο και να βάλει σε αμφισβήτηση όλες τις βασικές επιλογές του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού, ένταξη στην Ε.Ε., ελληνικές επιδιώξεις στο Κυπριακό, διευκολύνσεις στους Αμερικάνους και Ευρωπαίους Ιμπεριαλιστές για να πραγματοποιούν τα σχέδια τους στην Μέση Ανατολή και την ευρύτερη περιοχή. Θα έπρεπε να μπεί μπροστά σε αγώνες ταξικούς και διεθνιστικούς. Θα έπρεπε να ήταν ένα επαναστατικό κόμμα που να βάζει την προοπτική της ανατροπής του καπιταλισμού, της επανάστασης και του σοσιαλισμού.

Το ΑΚΕΛ όμως έπαψε να έχει την οποιαδήποτε σχέση με την επαναστατική πολιτική εδω και πολλές δεκαετίες. Είναι ένα κόμμα που είναι προσανατολισμένο στη διαχείρηση του καπιταλισμού, που υπόσχεται απλά κάποιες μεταρρυθμίσεις που και αυτές θα είναι προσαρμοσμένες στις δυνατότητες και τις ανάγκες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Αυτη την πολιτική εκφράζει το σύνθημα που έχει κάνει σημαία του το ΑΚΕΛ τα τελευταία χρόνια: «πανω απ' όλα η Κύπρος μας». Προφανώς δεν υπάρχει καμιά «Κύπρος μας». Οι απλοί άνθρωποι δεν έχουν κανένα έλεγχο ούτε πάνω στην οικονομία, ούτε πάνω στην εξουσία που ασκεί ουσιαστικά το κεφάλαιο. Η μόνη «Κυπρος» που υπάρχει ειναι η Κύπρος του Σιακόλα, του Τορναρίτη, του Ορφανίδη, των τραπεζιτών, των ξενοδόχων και των όμοιων τους.

Γι αυτό και βρέθηκε αναγκασμένο να υποστηρίξει την υποψηφιότητα του Τάσου για να μπορεί να ελπίζει ότι θα έχει μερίδιο στην εξουσία και την διαχείρηση του συστήματος. Γι αυτό και η προβολή του Τάσου γίνεται τελείως ισοπεδωτικά και άκριτα γιατί εντάσεται μέσα στα πλαίσια μιας επικοινωνιακής πολιτικής αλλαγής της Κυβέρνησης και όχι στη προσπάθεια αλλαγής της ίδιας της πολιτικής που αντιπροσωπεύει. Γι αυτό και εψαξαν όλες τις φάσεις του παρελθόντος του Τάσου για να βρούν θετικά στοιχεία. Μέχρι το ότι ο Μακάριος ήταν χίτης θυμήθηκαν να μας πούν για να δικαιολογήσουν την συνεργασία με τον Τάσο που έχει γνωστό αντικομμουνιστικό παρελθόν.

Το ΚΙΣΟΣ

Η αποσκίρτηση του ΚΙΣΟΣ απο την τριμερή και η υποψηφιότητα Ομήρου μετά την πρόταση Αναστασιάδη για υποστήριξη του δεν αποτελεί με κανένα τρόπο εναλλακτική πρόταση απέναντι στην υποψηφιότητα του Τάσου. Η υποψηφιότητα Ομήρου με την υποστήριξη του Συναγερμού έχει μετατρέψει τον Ομήρου σε υποψήφιο του Συναγερμού.

Ακόμη και χωρίς την υποστήριξη του Συναγερμού όμως ο Ομήρου δεν αποτελεί με κανένα τρόπο προοδευτική υποψηφιότητα. Το τί είναι πολιτικά καποιος ή ένα κόμμα δεν κρίνεται απο το πώς αυτοχαρακτηρίζεται αλλα απο την πολιτική του, την παράδοση του, την κοινωνική του σύνθεση, τη σχέση του με την οργανωμένη εργατική τάξη. Ο Ομήρου και το ΚΙΣΟΣ καμαρώνουν ότι διαφώνησαν με το ΑΚΕΛ στο θέμα των ιδιωτικοποιήσεων γιατί το ΑΚΕΛ δεν ήταν τόσο ένθερμος υποστηριχτής τους ή στο θέμα του Ευρωστρατού. Αυτές βέβαια δεν είναι περγαμινές προοδευτικότητας, οπως δεν είναι και η προϊστορία της ΕΔΕΚ στις δυο προηγούμενες προεδρικές εκλογές.

Σήμερα όχι μόνο έχουν μετατραπεί σε δεκανίκι του Συναγερμού άλλα μερικά στελέχη του ΚΙΣΟΣ ξεπερνούν ακόμη και τον Συναγερμό σε αναθέματα κατά του ΑΚΕΛ. Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι με αυτή τους τη στάση όχι μόνο δεν θα κερδίσουν ψήφους απο τους οπαδούς του ΑΚΕΛ αλλα θα κερδίσουν την αντιπάθεια και την περιφρόνηση τους.

Ενότητα και δράση απο τα κάτωΜπορεί έτσι όπως οδήγησε τα πράγματα το ΑΚΕΛ η επιλογή του Τάσου να μοιάζει η μόνη επιλογή, στις επόμενες εκλογές, για όσους θέλουν να δώσουν την κόντρα με τον Συναγερμό, και την πολιτική που αντιπροσωπεύει, αλλα η μόνη πραγματική προοπτική να ξεφορτωθούμε και τον Συναγερμό και την πολιτική του είναι οι δικοί μας αγώνες.

Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να στραφούν οι αγωνιστές της αριστεράς. Να οργανώσουμε τις μάχες που έρχονται. Πολλά μέτωπα είναι ανοιχτά με την κυβέρνηση και τους εργοδότες, όπως για αυξήσεις, ενάντια στα κλεισίματα και τις απολύσεις, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, για δημόσια και δωρεάν Παιδεία και Υγεία. Για κοινωνικές παροχές και για αύξηση των συντάξεων.

Χρειάζεται ακόμη να δώσουμε την μάχη με τον εθνικισμό και την πολεμοκάπηλη πολιτική του Κληρίδη. Να δυναμώσουμε το κίνημα αλληλεγγύης στην Ιντιφάτα. Να κινητοποιηθούμε ενάντια στη νέα επιδρομή που ετοιμάζουν ο Μπούς και ο Μπλέρ στο Ιράκ και να εμποδίσουμε την κυβέρνηση μας να τους δώσει διευκολύνσεις.

Η χρονιά που πέρασε ήταν μια χρονιά που είδαμε σημαντικές κινητοποίησεις, ενάντια στον πόλεμο στο Αφγανιστάν, για αλληλεγγύη στον αγώνα των Παλαιστινίων, για τις κεραίες στο Ακρωτήρι, για το χυτήριο του Νέμιτσα και άλλα. Είχαμε ακόμη και παποιες σημαντικές απεργίες όπως αυτή των εργαζομένων στην Αφαλάτωση που νίκησε. Η προοπτική για πραγματική άλλαγή βρίσκεται στο δυνάμωμα αυτών των αγώνων.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Σαββατο 14 Σεπτέβρη

στο χώρο εκδηλώσεων της Εργατικής Δημοκρατίας στο Καϊμακλί

6:00μμ - 7:30μμ: Η επαναστατική Αριστερά και οι εκλογές

8:00μμ - 9:30 μμ: Το αντικαπιταλιστικό κίνημα: επόμενοι στόχοι ο πόλεμος στο Ιράκ και Φλωρεντία

Ελάτε να συζητήσουμε για το πώς οργανώνουμε τις μάχες της επόμενης περιόδου. Ελάτε να τις δώσουμε μαζί

Ενα βιβλίο απαραίτητο για τον καθε αγωνιστή της εργατικής τάξης και της νεολαίας που θέλει να δώσει την κόντρα με το ρατσισμό. Ιδιαίτερα σήμερα που έχουν ενταθεί οι επιθέσεις της κυβέρνησης και των εργοδοτών ενάντια στους μετανάστες και τους αλλοδαπούς Μπορείτε να το βρείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ:22349959, Fax:22349770

ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ

σχόλια... ειδήσεις... γράμματα... σχόλια... ειδήσεις... γράμματα...

Το κράτος τιμά το παρακράτος

Ο Κληρίδης μιλώντας στα εγκαίνια του μουσείου Πολύκαρπου Γιωρκάτζη στο Παλαιχώρι εξήρε την «εμπνευσμένη από εθνικά ιδεώδη» προσωπικότητά του χαρακτηρίζοντάς τον σαν «μια από τις πιο δυναμικές και συνάμα τραγικές μορφές της νεότερης ιστορίας της Κύπρου...» για να συμπληρώσει πως «στους άνδρες που με έργα αναδείχτηκαν γενναίοι, πρέπει με έργα να αποδίδονται και τιμές, γι' αυτό και ανεγείρονται μνημεία, προτομές και αγάλματα».

Ο Γιωρκάτζης ο οποίος δολοφονήθηκε το Μάρτιο του1970, από ελλαδίτες αξιωματικούς μετά τη συμμετοχή του στη συνωμοσία για δολοφονία του Μακαρίου ήταν ο άνθρωπος που θεμελίωσε το παρακράτος από τη θέση του υπουργού Εσωτερικών αμέσως μετά την ανεξαρτησία. Από την αρχή είχε καταφέρει να επιβληθεί στο περιβάλλον του Μακάριου. Στη διάρκεια της ΕΟΚΑ ο Γρίβας του είχε αναθέσει καθήκοντα υπεύθυνου του εκτελεστικού.

Τον βίο και πολιτεία του περιγράφει πολύ εμπεριστατωμένα ο Μακάριος Δρουσιώτης στο βιβλίο του *«ΕΟΚΑ η σκοτεινή όψη»*.

Ήταν ο άνθρωπος στον οποίο οι μυστικές υπηρεσίες της Δύσης ανέθεσαν την ευθύνη για την αντικομουνιστική εκστρατεία στην Κύπρο. Δημιούργησε μια ανεπίσημη υπηρεσία πληροφοριών την παραΚΥΠ που αποστολή της ήταν η παρακολούθηση στελεχών της ΠΕΟ και του ΑΚΕΛ. Σύμφωνα με εμπιστευτικό σημείωμα της αμερικανικής κυβέρνησης (25.11.59) ο Γιωρκάτζης ζήτησε ετήσια βοήθεια για ενίσχυση της ΣΕΚ και τα κονδύλια διοχετεύονταν στην Κύπρο μέσω της Κυπριακής Μεταλλευτικής Εταιρείας στην Κύπρο.

«Ο 'γιωρκατζισμός' εξελίχθηκε σε μια μορφή μασονίας, που εξακολουθεί να επηρεάζει την πολιτική ζωή στην Κύπρο μέχρι σήμερα. Η σχέση αυτή εκδηλώνεται με αλληλοϋποστήριξη στη διεκδίκηση και απόκτηση πολιτειακών και άλλων αξιωμάτων.» Σαν υπουργός Εσωτερικών έστησε γύρω του ένα δίκτυο έμπιστων συνεργατών που τον βοήθησαν στο έργο του! Δημιούργησε ένα δικό του δίκτυο πληροφοριών όπου φακέλωνε τους αριστερούς και όλες τις προσωπικότητες της Κύπρου.

Από τους πιο έμπιστους συνεργάτες του ήτανε ο σημερινός υπουργός Δικαιοσύνης Νίκος Κόσης που ενώ ήταν βουλευτής τότε διατηρούσε δικό του γραφείο στο υπουργείο Εσωτερικών! Κοντά στον Γιωρκάτζη ξεκίνησε την πολιτική του σταδιοδρομία και ο Χριστόδουλος Χριστοδούλου — σήμερα διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας και προηγούμενα υπουργός Εσωτερικών — ο οποίος έγραφε τις ομιλίες του Γιωρκάτζη και κατεύθυνε την αντικομουνιστική του εκστρατεία. Ο άλλος του στενού περιβάλλοντος Γιωρκάτζη ήταν ο Ανδρέας Αγγελίδης ο σημερινός αρχηγός της Αστυνομίας.

Δεν είναι επομένως άξιο απορίας γιατί η κυβέρνηση του Συναγερμού πριν την έξοδό της προχώρησε να τιμήσει έναν τέτοιο «γενναίο άνδρα» την παράδοση του οποίου τηράνε με θρησκευτική ευλάβεια οι επίγονοί του σήμερα.

Αν μεγάλωνε η μύτη των υποκριτών τον Θεμιστοκλέους δεν θα τον φορούσαν οι πόρτες

Ο υπουργός Γεωργίας Φυσικών Πόρων και Περιβάλλοντος, Κώστας Θεμιστοκλέους εκπροσώπησε την Κυβέρνηση Κληρίδη στην Παγκόσμια Διάσκεψη για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη στο Γιοχάνεσμπουργκ. Στην ομιλία του ο Κ. Θεμιστοκλέους είπε οτι «*οι κρατικοί θεσμοί θα πρέπει να προετοιμαστούν κατάλληλα για να ανταποκριθούν στις κοινωνικο-πολιτιστικές και πολιτικές περιπλοκότητες του νέου μοντέλου ανάπτυξης, να γίνουν υπόλογοι στον πολίτη και να έχουν διαφάνεια και αξιοπιστία*»

Διαδήλωση έξω απο την σύνοδο του Γιοχάνεσμπουργκ

Πολύ ενδιαφέρουσες οι παραινέσεις του κυρίου Θεμιστοκλέους προς τους συνέδρους μόνο που θα έπρεπε πρώτα να τις εφαρμόζει ο ίδιος και η Κυβέρνηση που αντιπροσωπεύει. Πόσο «υπόλογη στον πολίτη» είναι η κυβέρνηση Κληρίδη για το πράσινο φώς που έδωσε στους βρετανούς για την εγκατάσταση της κεραίας στο Ακρωτήρι, ή για το χυτήριο Νέμιτσα, για τα απόβλητα που θάβουν οι εταιρείες, για το φθαρμένο δίκτυο υδροδότησης απο αμιαντοσωλήνες, για τις χαλαρώσεις στους ξενοδόχους που καταστρέφουν το περιβάλλον και πολλά άλλα. Και φυσικά ο κύριος Θεμιστοκλέους στα πλαίσια της «διαφάνειας» ξέχασε να ενημερώσει τους συνέδρους ότι η Κυπριακή Δημοκρατία δεν έχει ακόμη επικυρώσει την σύμβαση του Κιότο για τις εκπομπές αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Η υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο.

Οι "κακομούτσουνοι" στο Ταΰγετο

Ο ρατσισμός παραμένει ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά της καπιταλιστικής κοινωνίας. Πρόσφατο κρούσμα τέτοιων διακρίσεων έχει παρουσιαστεί στο στρατό όσα αφορά τα άτομα που παρουσιάζουν σωματικές δυσμορφίες ή έχουν τατουάζ σε εμφανή μέρη του σώματος τους. Όλοι αυτοί λοιπόν σύμφωνα με τους κανονισμούς του στρατού, αποκλείονται από βαθμοφόροι.

Για το στρατό λοιπόν τούς «κακομούτσουνους», όπως και στην αρχαία Σπάρτη, πρέπει να τους πετάνε από το Ταΰγετο για να σκοτωθούν, ενώ τους «όμορφους» θα τους στέλλει στο πόλεμο να σκοτωθούν. Αν δεν μοιάζεις στο Μπραντ Πιτ, δεν έχεις καμία προοπτική στο στρατό.

Το περιστατικό αυτό έρχεται να θυμίσει σε όλους τι πραγματικά είναι ο στρατός. Ένας καταπιεστικός θεσμός που στόχος του είναι να συντρίψει την προσωπικότητα και την ελευθερία των ανθρώπων, μετατρέποντας τους σε μια άβουλη μάζα έτοιμη για να εκτελεί παραγγέλματα.

Πάντως για την επόμενη φορά προτείνουμε στο υπουργό άμυνας αντί για εξετάσεις για υπαξιωματικούς να οργανώσει καλλιστεία. Ίσως σε αυτό να το βοηθήσει και ο συνάδελφος του ο Ρολάνδης με την πείρα που απόχτησε από την διοργάνωση των καλλιστείων για την Μις Κόσμος.

Φίλιππος Παπανικολάου

ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΟΗΕ

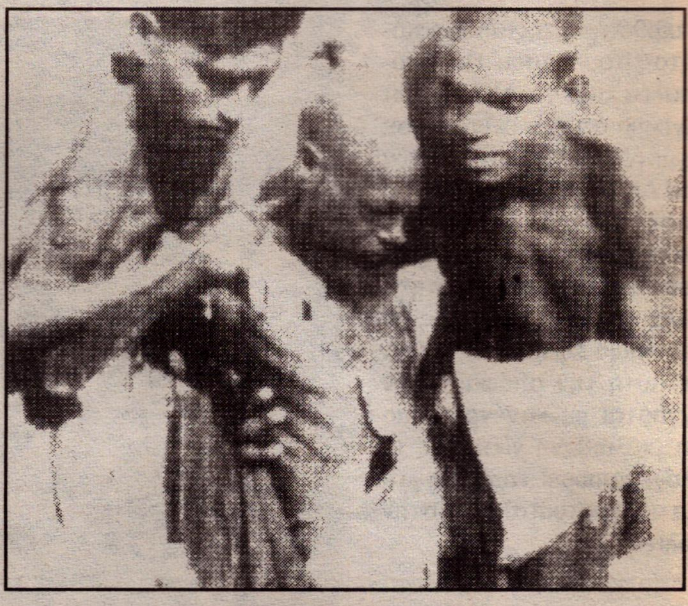

"Ο κόσμος έγινε πιο άνισος"

Αποκαλυπτική είναι η έκθεση του ΟΗΕ για την Ανθρώπινη Ανάπτυξη σε σχέση με τις ανισότητες στον πλανήτη ανάμεσα στις φτωχές και πλούσιες χώρες, που παρουσιάστηκε την περασμένη εβδομάδα. Η έκθεση μιλά για μία πρωτοφανή οικονομική ανάπτυξη τη δεκαετία του 1990 που δεν απλώθηκε όμως ισότιμα σε όλους τους ανθρώπους του κόσμου.

Σύμφωνα με τον ΟΗΕ το 1% των πλουσιότερων ανθρώπων του πλανήτη διαθέτει αθροιστικά μεγαλύτερο εισόδημα από το φτωχότερο 57% του παγκόσμιου πληθυσμού. Το 10% των πλουσιότερων Αμερικανών έχει εισόδημα που αντιστοιχεί στο 43% των φτωχότερων κατοίκων του πλανήτη. Δηλαδή 25 εκατομμύρια Αμερικανοί συγκεντρώνουν περισσότερο πλούτο από 2,5 δις ανθρώπους σε όλο τον πλανήτη. "*Ανάμεσα στο 1970 και στα τέλη της δεκαετίας του '90 ο κόσμος έγινε πιο άνισος από κάθε άλλη φορά μετά το 1950*" αναφέρουν οι συντάκτες της έκθεσης.

Τα κριτήρια για την κατάταξη των χωρών στον παγκόσμιο χάρτη της ανάπτυξης είναι το προσδωκόμενο επίπεδο ζωής, μόρφωσης και εισοδήματος ανά άτομο σε κάθε χώρα. Περισσότερες από 60 χώρες έχουν χαμηλότερο κατα κεφαλήν εισόδημα από ό,τι είχαν το 1990, ενώ σε 26 χώρες το εισόδημα είναι χαμηλότερο από ό,τι ήταν το 1980, οι περισσότρες από αυτές ανήκουν στα κράτη της Αφρικής και της Ανατολικής Ευρώπης.

Το ίδιο αποθαρρυντικές είναι οι προβλέψεις της έκθεσης για το μέλλον. Σε σχέση με το μεγάλο ζήτημα της πείνας και του υποσιτισμού η έκθεση μας λέει ότι θα χρειαστούν πάνω από 130 χρόνια για να εξαλειφθεί η πείνα στον κόσμο. Επιπλέον μόνο 51 χώρες, που αποτελούν το 40%, παρέχουν πρωτοβάθμια εκπαίδευση σε όλους ή θα παρέχουν ως το 2025. Συνολικά υπολογίζεται ότι 1 στα 6 παιδιά ηλικίας δημοτικού δεν πηγαίνουν σχολείο.

Εντυπωσιακά είναι και τα στοιχεία για την Ελλάδα σε σχέση με τις στρατιωτικές δαπάνες, οι οποίες αυξήθηκαν από το 4,7% του ΑΕΠ στο 4,9% την περίοδο 1990-2000. Η Ελλάδα μαζί με την Τουρκία βρίσκονται στις πρώτες θέσεις του πίνακα των στρατιωτικών δαπανών, πίσω από το Ισραήλ και ορισμένα κράτη του περσικού Κόλπου.

Τέλος, η έκθεση παρατηρεί ένα τεράστιο έλλειμμα δημοκρατίας σε παγκόσμιο επίπεδο. Θίγει το ζήτημα ότι οι διεθνείς οργανισμοί όπως το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα και ο ΠΟΕ που καθορίζουν τις τύχες του κόσμου, ελέγχονται από τις επτά πλουσιότερες χώρες του πλανήτη, ενώ μόνο σε 82 από τις 173 χώρες υπάρχουν δημοκρατικά καθεστώτα.

Ολα αυτά τα στοιχεία είναι ζητήματα που έχει αναδείξει τα τελευταία χρόνια το αντικαπιταλιστικό κίνημα. Εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο δεν δέχονται να περιμένουν 130 χρόνια με την ελπίδα ότι θα σταματήσουν να πεθαίνουν 19.000 παιδιά κάθε μέρα από την πείνα. Δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτό το έγκλημα που λέγεται καπιταλισμός να δημιουργεί αμύθητα πλούτη για να τα καρπώνεται μία οικτρή μειοψηφία. Δεν περιμένουμε, αλλά δυναμώνουμε το αντικαπιταλιστικό κίνημα, που παλεύει για να διαγραφούν τα χρέη του Τρίτου Κόσμου που καταδικάζουν χιλιάδες παιδιά στο θάνατο, για να τσακίσουμε το σύστημα που δολοφονεί για χάρη του κέρδους.

ΔΙΕΘΝΗ

ΤΟΥΡΚΙΑ

Ανταπόκριση του Αλί Σαφέτ

Μια σπίθα μπορεί να φέρει κοινωνική έκρηξη

Δύσκολα μπορεί κανείς να φανταστεί τους ηγέτες μιας χώρας σε χειρότερη θέση από ότι είναι στην Τουρκία. Η οικονομία έχει τα χάλια της και η άρχουσα τάξη χρειάζεται μια δυνατή και αποφασισμένη κυβέρνηση που να είναι σε θέση να εφαρμόσει τη μισητή στον κόσμο πολιτική του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ). Είναι έτοιμοι να ριχτούν στον πόλεμο του Μπους ενάντια στο Ιράκ και χρειάζονται μια ισχυρή κυβέρνηση, ικανή να αντιμετωπίσει τους κλυδωνισμούς και την λαϊκή δυσαρέσκεια που θα προκύψει. Αντί για αυτό έχουν έναν πρωθυπουργό που είναι άρρωστος εδώ και πολλούς μήνες, μια κυβέρνηση που ξέρει ότι θα παραμείνει μόνο για δυο μήνες ακόμα στην εξουσία και μια εκλογική αναμέτρηση τον Noέμβρη που, όλοι ξέρουν, δεν πρόκειται να αναδείξει καμιά ισχυρή κυβέρνηση.

Τα γκάλοπ είναι τόσο ρευστά (και συχνά τόσο μαγειρεμένα) που κάνουν κάθε προσπάθεια πρόβλεψης του εκλογικού αποτελέσματος σχεδόν άσκοπη. Είναι αδύνατο να προβλέψει κανείς πιά κόμματα θα βρεθούν εντός και πιά εκτός της νέας βουλής. Τα κόμματα χρειάζονται ένα ελάχιστο ποσοστό 10% για να μπούνε στη βουλή και πολλά από αυτά δεν πρόκειται να καταφέρουν να ξεπεράσουν αυτό το όριο. Το κόμμα του Μπουλέντ Ετζεβίτ για παράδειγμα, του σημερινού άρρωστου πρωθυπουργού, είναι σχεδόν βέβαιο ότι δεν θα τα καταφέρει.

Από το 1989 μέχρι σήμερα καμιά εκλογική αναμέτρηση δεν έχει βγάλει αυτοδύναμη κυβέρνηση στην Τουρκία. Η Τουρκία κυβερνιέται συνεχώς από συνασπισμούς 2 ή 3 κομμάτων -με όλες τις προφανείς αδυναμίες και αστάθειες που αυτό φέρνει. Οι εκλογές του ερχόμενου Νοέμβρη δεν πρόκειται να είναι διαφορετικές. Η πολυδιάσπαση θα συνεχιστεί. Η προσπάθεια του Κεμάλ Ντερβίς -του "ανθρώπου του ΔΝΤ" στην Τουρκία- και του Ισμαήλ Τζεμ -του φιλοευρωπαϊκού υπουργού Εξωτερικών- να φτιάξουν ένα νέο κεντροαριστερό κόμμα, φιλικό προς το ΔΝΤ και τις "αντιτρομοκρατικές" εκστρατείες του Μπους έχει κλατάρει πριν προλάβει καν να σταθεί στα πόδια του.

Το μίσος ενάντια στην πολιτική του ΔΝΤ την οποία η κυβέρνηση προσπαθεί να εφαρμόσει εδώ και τρία χρόνια, έχει πάρει τρομαχτικές και εκρηκτικές διαστάσεις. Η νομισματική κατάρρευση του Φλεβάρη του 2001 έκανε τους εργάτες, μέσα σε μια νύχτα, 50% φτωχότερους. Ολοι ξέρουν ότι το ΔΝΤ είναι το πρόβλημα και όχι η λύση. Και όμως όλα τα κόμματα υπόσχονται ξανά μια από τα ίδια. Η βάρβαρη επίθεση στο Αφγανιστάν ήταν εξαιρετικά μισητή εδώ. Και όμως όλοι ξέρουν ότι όλα τα κόμματα που διεκδικούν την εξουσία στις εκλογές του Νοέμβρη θα συμμετάσχουν με μεγάλη προθυμία στην νέα εκστρατεία του Μπους ενάντια στο Ιράκ.

Γι' αυτό κανένα από τα βασικά κόμματα -τρία κεντροδεξιά, δύο σοσιαλδημοκρατικά, δυο ισλαμικά και οι φασίστες- (και φυσικά κανένα από τα μικρότερα παρακλάδια τους) δεν πρόκειται να ξεπεράσει το 20% στις επόμενες εκλογές. Κάποια από αυτά θα πέσουν κάτω και από το 10% και θα μείνουν έξω από το βουλή.

Ακόμα και το φασιστικό Κόμμα Εθνικής Δράσης του αντιπροέδρου της κυβέρνησης Ντεβλέτ Μπαχτσελί δεν αναμένεται να βγεί κερδισμένο από την κατάρρευση του πολιτικού κέντρου και της απουσίας μια αριστερής εναλλακτικής λύσης. Κανένας δεν ξεχνάει ότι οι φασίστες ήταν στην κυβέρνηση τα τελευταία τρία χρόνια. Παρόλο που κατάφεραν να παρουσιάζονται σαν αντίθετοι στην πολιτική του ΔΝΤ -στηρίζοντας ταυτόχρονα στο υπουργικό συμβούλιο και στη Βουλή όλα τα μέτρα του ΔΝΤ- δεν θα καταφέρουν, όπως φαίνεται, να κρατήσουν το ανατριχιαστικό 18% που είχαν πάρει στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές.

Το μόνο κόμμα που αναμένεται να τα πάει σχετικά καλά στις εκλογές (χωρίς να ξεπεράσει το 20% όμως) είναι το φιλελεύθερο ισλαμικό ΑΚΡ του Τατζίπ Ερντογκάν, του πρώην δημάρχου της Κωνσταντινούπολης. Ο Ερντογκάν, ένα στέλεχος των ισλαμιστών που καθαιρέθηκε από τη θέση του δημάρχου από τον στρατό και κλείστηκε στις φυλακές, έχει μετατραπεί τώρα σε υπερασπιστή της αγοράς και του πολιτικού φιλελευθερισμού. Η φήμη του "τίμιου δημάρχου" που καταδιώκεται από το κράτος είναι ένα από τα κύρια εκλογικά "ατού" του νέου κόμματος.

Εξω από το κοινοβούλιο η χώρα θυμίζει πυριτιδαποθήκη. Η φτώχια και η ανεργία συνεχίζουν να αυξάνουν, ο θυμός και η αποστροφή συνεχίζουν να αφρίζουν κάτω από την επιφάνεια. Από τον περασμένο Δεκέμβρη οι αντιπρόσωποι των μεγάλων επιχειρήσεων επισημαίνουν συνεχώς στην κυβέρνηση τον κίνδυνο της "κοινωνικής έκρηξης". Τα ΜΜΕ συζητούν αδιάκοπα την πιθανότητα να γίνει η Τουρκία "η επόμενη Αργεντινή".

Οι φόβοι τους, και των ΜΜΕ και των αφεντικών, είναι απόλυτα δικαιολογημένοι. Μια κατάληψη ενός εργοστασίου της Κωνσταντινούπολης αυτές τις μέρες δείχνει γιατί έχουν δίκιο να τρέμουν.

Το εργοστάσιο υαλουργίας Πασαμπατσέ, που βρίσκεται σε μια εργατογειτονιά στα παράλια του Βοσπόρου, καταλήφθηκε από τους 870 εργάτες του, όταν το αφεντικό αποφάσισε να το κλείσει. Ολόκληρη η γειτονιά συμμετέχει ενεργά στην κατάληψη, που έχει κυριολεκτικά μετατραπεί στο "πανηγύρι των καταπιεσμένων". Διαδηλώσεις με 10 χιλιάδες ανθρώπους ή και ακόμα περισσότερους γίνονται καθημερινά. Οι εργάτες έλεγαν στην τηλεόραση: "*Ξέρουμε ότι θέλουν να κλείσουν το εργοστάσιο για να πουλήσουν τη γη και να χτίσουν στη θέση του ακριβές επάβλεις πολυτελείας για τους πλούσιους*". "*Αυτή είναι η πολιτική του ΔΝΤ. 3.400 εργάτες δουλεύαμε εδώ. Μας μείωσαν στους 870, πάγωσαν τα μεροκάματά μας και τίποτα από όλα αυτά δεν ήταν ικανό να τους ικανοποιήσει*". Ενας εργάτες είπε: "*Δεν πρόκειται να φύγουμε από εδώ μέσα ειρηνικά. Υπάρχουν δύο τεράστιες δεξαμενές γκαζιού στις εισόδους του εργοστασίου. Θα τις ανατινάξουμε*".

Τα ΜΜΕ εκφράζουν ανοιχτά τον φόβο ότι "αυτή μπορεί να είναι η σπίθα που θα πυρπολήσει ολόκληρη τη χώρα". Κανένας δεν μπορεί να προβλέψει τι ακριβώς θα γίνει τις επόμενες μέρες ή βδομάδες. Το γεγονός όμως ότι όλοι -οι εργάτες, τα αφεντικά, τα ΜΜΕ- μιλάνε για "σπίθες" και "πυρκαγιές" δείχνει πόσο πραγματικά μεγάλη είναι η πιθανότητα μιας έκρηξης.

Ανάμεσα στους συμπαραστάτες που βρέθηκαν στον χώρο της κατάληψης ήταν και η "Πρωτοβουλία για το Κοινωνικό Φόρουμ της Ισταμπούλ" (ISF) και η πλατφόρμα "Σταματήστε τον πόλεμο". Το ISF έχει κατορθώσει, μέσα σε λιγότερο από 2 μήνες, να συνενώσει ένα πραγματικά ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων και έχει βάλει σαν στόχο να στείλει 250 αντιπροσώπους στην ιδρυτική συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στη Φλώρεντία τον Νοέμβρη.

Η "πλατφόρμα Σταματήστε τον Πόλεμο" είναι εξίσου πλατιά και μεγαλώνει με τους ίδιους ρυθμούς. Η Συνδιάσκεψη που ετοιμάζει για τον Σεπτέμβρη, με τη στήριξη των δυο μεγαλύτερων συνδικαλιστικών οργανώσεων της Τουρκίας και με ομιλητές από τη Βρετανία, την Παλαιστίνη και την "Πρωτοβουλία ΓΕΝΟΒΑ 2001", απο την Ελλάδα, θα είναι ένα σημαντικό σημείο αναφοράς για τη συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου στην Τουρκία που είναι αντίθετη και στον πόλεμο ενάντια στο Ιράκ και στην εμπλοκή της Τουρκίας σε αυτόν.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Οι φρικαλεότητες του Σαρόν

«Ο δρόμος για την Ιερουσαλήμ περνάει από τη Βαγδάτη» έγραψε ο Χένρι Κίσινγκερ σε ένα άρθρο του στην εφημερίδα Ουάσιγκτον Ποστ της 12 Αυγούστου. Για τους επιτελείς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού η σύνδεση είναι αυτόματη. Χτυπώντας τον Σαντάμ δίνουμε ένα μάθημα και στους Παλαιστίνιους να κάτσουν ήσυχα, είναι η σκέψη του Μπους, του Σαρόν και των συμμάχων τους. Ετσι θα ασφαλίσουμε την περιοχή, δηλαδή τα πετρέλαια, για τα συμφέροντά μας σκέφτονται.

Ενα απο τα 9 παιδιά που σκότωσαν τα F 16 του Σαρόν. Αυτοί είναι οι "τρομοκράτες" που εξοντώνει καθημερινά

Αλλά οι Παλαιστίνιοι επιμένουν να αντιστέκονται. Γι' αυτό και η κτηνωδία της καταστολής του Ισραήλ δεν γνωρίζει όρια. Στις 23 Ιούλη τα ισραηλινά F-16 χτύπησαν με μια βόμβα ενός τόνου μια πολυκατοικία στη Γάζα. Στόχος ένας στρατιωτικός ηγέτης της Χαμάς. Τον σκότωσαν μαζί με άλλους 14 ανθρώπους. Ανάμεσά τους και 9 παιδιά. Πάνω από 140 ήταν οι τραυματίες. 300.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στην κηδεία των θυμάτων, το ένα τρίτο του πληθυσμού της Γάζας.

Τις ίδιες μέρες η επιτροπή που είχε συγκροτήσει ο ΟΗΕ δημοσίευε το πόρισμά της για τη κατάληψη της πόλης Τζενίν στη Δυτική Οχθη από τις 3 μέχρι τις 18 Απρίλη. Τα ισραηλινά τανκς και η αεροπορία για να κάμψουν την ηρωική αντίσταση μιας χούφτας αγωνιστών ισοπέδωσαν τον προσφυγικό καταυλισμό όπου ζούσαν 14.000 άνθρωποι, οι μισοί σχεδόν παιδιά και ηλικιωμένοι. Εκατοντάδες θάφτηκαν στα ερείπια. Ηταν μια εφιαλτική σφαγή, ένα έγκλημα πολέμου.

Αλλά η έκθεση της επιτροπής του ΟΗΕ δεν χρησιμοποιεί καν τη λέξη σφαγή. «Είναι συναισθηματικά φορτισμένη» εξηγούν οι συντάκτες της. Η επιτροπή δεν πήγε καν στην Τζενίν. Δεν μίλησε με άλλες επιτροπές μη-κυβερνητικών οργανώσεων που έκαναν παρόμοια έρευνα. Απλά συζήτησε με τους εκπροσώπους του ισραηλινού στρατού και της κυβέρνησης. Αναγκάζεται να καταγράψει κάποια περιστατικά, όπως την εν ψυχρώ εκτέλεση μιας νοσοκόμας, αλλά επιμένει ότι ο στρατός του Ισραήλ «πήρε όλα τα μέτρα για την αποφυγή απωλειών ανάμεσα στους αμάχους».

Δυο μέτρα και δυο σταθμά. Οταν πρόκειται για τα συμφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων ο ΟΗΕ δεν διστάζει να δίνει την έγκρισή του για ολόκληρους πολέμους όπως στον Κόλπο το '91. Η απόφαση για τους βομβαρδισμούς στη Σερβία το 1999 πάρθηκε τυπικά όταν μια επιτροπή του ΟΗΕ περιέγραψε σαν σφαγή το φόνο 45 αλβανών του Κόσοβο στο χωριό Ρατσάκ το Φλεβάρη του '99. Αλλά όταν πρόκειται για τα εγκλήματα του Ισραήλ του μαντρόσκυλου των πολυεθνικών του πετρελαίου στη Μ. Ανατολή, η λέξη σφαγή είναι «συναισθηματικά φορτισμένη». Δεν μπορούμε να βασιστούμε στον ΟΗΕ ούτε για να σταματήσει τον πόλεμο του Μπους, ούτε για να σταματήσει τα εγκλήματα σε βάρος των Παλαιστίνιων.

Αυτό είναι δική μας δουλιά. Στα τέλη του Σεπτέμβρη κλείνουν δυο χρόνια από το ξεκίνημα της δεύτερης Ιντιφάντα. Εκείνες τις μέρες θα γίνουν διαδηλώσεις σε πολλές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Στο Λονδίνο η Συμμαχία «Σταματήστε τον Πόλεμο» οργανώνει στις 28 Σεπτέμβρη μεγάλο συλλαλητήριο με ένα διπλό σύνθημα: Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη — Οχι πόλεμο στο Ιράκ. Με τα ίδια συνθήματα οργανώνεται απο την Σύσκεψη Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό μεγάλο συλλαλητήριο και στην Αθήνα

Το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου έχει αποφασίσει να οργανώσει και εδώ εκδήλωση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και ενάντια στο πόλεμο στο ΙΡΑΚ ενώ στις 29 Σεπτέμβρη το Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης καλεί παγκύπρια πορεία ειρήνης στο Ακρωτήρι ενάντια στις βρεττανικές βάσεις και την νέα κεραία που εγκαθιστούν. Δεν θα πρέπει να λείψει κανείς μας απο αυτές τις εκδηλώσεις.

ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ Δ

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ 7 - 10 ΝΟΕΜΒΡΗ

Δεκάδες χιλιάδες συνδικαλιστές και ακτιβιστές θα συγκεντρωθούν τον ερχόμενο Νοέμβρη στην Φλωρεντία της Ιταλίας στην ιδρυτική συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ (ΕΚΦ). Εκατοντάδες οργανώσεις, συνδικάτα, κινήματα απο ολόκληρη την Ευρώπη στηρίζουν αυτή τη πρωτοβουλία.

Η συνάντηση φιλοδοξεί να αποτελέσει ένα σημαντικό σταθμό στο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Είναι μια σημαντική πρωτοβουλία για να αποκτήσει το κίνημα ένα πιο μόνιμο χαρακτήρα, να συντονιστεί, να ξεκαθαρίσει πάρα πέρα τις ιδέες του. Το κίνημα που ξεκίνησε στα τέλη του 1999 απο το Σιάτλ σαν μια διαδήλωση μερικών μερικών δεκάδων διαδηλωτών ενάντια στην σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου προχώρησε τα επόμενα χρόνια σε μια σειρά σταθμούς με παρόμοιες κινητοποιήσεις όπως στην Ουάσιγκτον, το Κεμπέκ, τη Νίκαια, το Γκέτεμποργκ για να φτάσει πέρυσι στη Γένοβα με τις 300,000 διαδηλωτών ενάντια στη σύνοδο των G8 και φέτος στη Βαρκελώνη με τις 500,000 ενάντια στη σύνοδο της Ε.Ε. Τώρα ετοιμάζεται να κάνει ένα ποιοτικό άλμα στην Φλωρεντία.

Δράση και συζήτηση

Η προετοιμασία της συνάντησης του ΕΚΦ στη Φλωρεντία ξεκίνησε απο τον περασμένο Μάρτη όταν έγινε η πρώτη προπαρασκευαστική συνάντηση στις Βρυξέλες. Ακολούθησε μια δεύτερη τον Ιούνη στη Βιένη και μια τρίτη στη Θεσαλλονίκη στις 12 με 14 του Ιούλη ενώ ετοιμάζεται μια τέταρτη στην Βαρκελώνη στις αρχές Οκτώβρη. Μέσα απο αυτές τις συναντήσης έχει αρχίσει να διαμαμορφώνεται και το τελικό πρόγραμμα του τετραήμερου 7-10 Νοεμβρη στη Φλωρεντία. Στην τελευταία συνάντηση της Θεσσαλονίκης αποφασίστηκε ότι θα υπάρχει μια μεγάλη διαδήλωση ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, τον πόλεμο και το ρατσισμό.Γιατί η ίδρυση του ΕΚΦ δεν θα είναι απλά ένας χώρος ανταλαγής απόψεων, αλλα πάνω απ' ολα αφετηρία κοινής δράσης σε όλα αυτά τα μέτωπα.

Θα διαδηλώσουμε, λοιπόν, πανευρωπαϊκά στη Φλωρεντία. Αλλά και θα συζητήσουμε.

Κάθε μέρα, τα πρωϊνά θα είνα αφιερωμένα σε ταυτόχρονες μεγάλες συζητήσεις που θα γίνονται σε τεράστιους χώρους με δυνατότητα συμμετοχής χιλιάδων ανθρώπων πάνω σε τρεις άξονες:

Παγκοσμιοποίηση και Νεοφιλελευθερισμός

Πόλεμος και Ειρήνη

Δημοκρατία και Δικαιώματα

Προγραμματίζονται 16 συνολικά τέτοιες συζητήσεις αρχίζοντας από το **«Η Ευρώπη των Λαών ενάντια στον Πόλεμο Χωρίς Τέλος»** προχωρώντας στο **«Η Ευρώπη δεν είναι για πούλημα»** και φτάνοντας στο **«Μετανάστες και Ευρώπη-Φρούριο»**.

Τα βράδια θα υπάρχουν συζητήσεις πάνω στις επιλογές που έχει να κάνει το κίνημα σε όλους τους τομείς, από το πως οργανώνεται μέχρι το τι εναλλακτικές λύσεις προβάλλει όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά παγκόσμια. Εδώ θα ενταχθούν θέματα όπως "Κινήματα και Κόμματα", "Κράτος, Κοινωνία και Οικονομία" και βέβαια η Παλαιστίνη.

Ενδιάμεσα, τα απογεύματα δίνεται η δυνατότητα σε κινήσεις, πρωτοβουλίες και κόμματα να οργανώσουν δικές τους εκδηλώσεις και υπολογίζεται ότι θα υπάρχουν περίπου 150 διαφορετικές συζητήσεις, σεμινάρια και άλλες εκδηλώσεις.

Διαμορφώνεται, έτσι, ένα πρόγραμμα πλούσιο, ανοιχτό στην πολυφωνία αλλά και προσανατολισμένο στα πιο επείγοντα μέτωπα της δράσης ενάντια στον πόλεμο και συγκεκριμένα ενάντια στην απειλή επίθεσης στο Ιράκ και στις σφαγές του Σαρόν, ενάντια στο ρατσισμό και τη φασιστική απειλή, ενάντια στην Ευρώπη των ιδιωτικοποιήσεων, των απολύσεων και των κοινωνικών περικοπών.

Αυτός ο προσανατολισμός δεν προέκυψε αυτόματα και θα χρειασθεί να περιφρουρηθεί στην πορεία, καθώς η ίδια η επιτυχία του κινήματος γίνεται μαγνήτης για τη συμμετοχή δυνάμεων που έχουν πολύ πιο μετριοπαθείς προσανατολισμούς.

Μετά τη Σεβίλλη που έδειξε πόσο πολύ επηρεάζουν οι πρωτοβουλίες του αντικαπιταλιστικού κινήματος τις συνδικαλιστικές ηγεσίες όλων των αποχρώσεων, αυτό ήταν αναμενόμενο. Υπάρχουν κομμάτια του κινήματος, όπως η κεντρική ηγεσία του ΑΤΤΑC στη Γαλλία, που κινούνται προς τα δεξιά και μπορεί να χρησιμοποιήσουν τη διεύρυνση των συμμετοχών σαν αφορμή για τον περιορισμό του ακτιβίστικου και ριζοσπαστικού χαρακτήρα του. Αλλά υπάρχουν και δυνάμεις που κερδίζουν έδαφος όχι μόνο για τη διασφάλιση των κατακτήσεών του, αλλά και για τη διεύρυνσή τους. Σ' αυτό μπορούμε και πρέπει να συμβάλουμε όλοι οι αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού κινήματος που θα θα πρέπει να δώσουμε μαζικά το παρόν μας στη Φλωρεντία.

Ε/Κ και Τ/Κ μαζί στη Φλωρεντία

Μια απο τις αποφάσεις της Θεσσαλονίκης ήταν να μπεί μέσα στα θέματα που θα συζητηθούν στο επίσημο πρόγραμμα στη Φλωρεντία και το Κυπριακό.

Η συζήτηση που έγινε γι αυτό το θέμα έδειξε ότι υπάρχει ένα ζήτημα που παραμένει ανοιχτό σε σχέση με το Κυπριακό. Οι περισσότεροι ελληνοκύπριοι που μίλησαν όπως και μερικοί έλληνες εκπρόσωποι να μπει στην ατζέντα για τις συζητήσεις στη Φλωρεντία το Κυπριακό χωρις να διευκρυνίζουν με ποιό τρόπο θα γίνει αυτή η συζήτηση. Από τη δικά μας μεριά μπήκε η πρόταση ότι μια τέτοια συζήτηση μόνο με τη συμμετοχή των τουρκοκυπρίων θα πρέπει να γίνει. Διαφορετικά είναι σαν να αναπαράγουμε τις διαπραγματεύσεις που κάνει ο Κληρίδης με την Ε.Ε. αδιαφορώντας για τις επιθυμίες και τη θέληση των τουρκοκυπρίων. Μια τέτοια συζήτηση χωρίς την ισότιμη συμμετοχή των τουρκοκυπρίων θα είχε σαν αποτέλεσμα τη χρησιμοποίηση ενός ακόμη Φόρουμ για να προωθηθούν οι επίσημες ελληνοκυπριακές θέσεις αφού αυτές υιοθετούν και όλα τα άλλα κόμματα. Αυτό θα μετέτρεπε τη συμμετοχή στο ΕΚΦ σε ζήτημα τριβής και αντιπαράθεσης αντί να γίνει ένα βήμα ενότητας και δράσης απέναντι στον πραγματικό εχθρό που είναι κοινός για όλους, τον καπιταλισμό.

Βεβαίως το Κοινωνικό Φόρουμ Κύπρου έχει δεσμευτεί να συμπεριλάβει και τις τουρκοκυπριακές οργανώσεις μέσα στους κόλπους του και έχουν γίνει κάποιες πρώτες επαφές. Η Εργατική Δημοκρατία θα δώσει όλες της τις δυνάμεις ώστε αυτό να γίνει πραγματικότητα. Αν αυτό τελικά δεν γίνει κατορθωτό τότε οι τουρκοκύπριοι θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να έχουν τη δική τους αντιπροσώπευση στο ΕΚΦ με όποιο τρόπο θέλουν οι ίδιοι.

Επίσης το ΚΦΚ έχει ζητήσει την διοργάνωση ενός σεμιναρίου για το Κυπριακό και τα Ελληνοτουρκικά μέσα στα πλαίσια των συζητήσεων του ΕΚΦ στη Φλωρεντία με ομιλητές απο τη Κύπρο, την Τουρκία και την Ελλάδα.

Θα πρέπει να φροντίσουμε αυτή η συζήτηση (ή συζητήσεις αν γίνουν περισσότερες απο μιά) να μετατραπεί σε μια ενωτική, αντιπολεμική, αντικαπιταλιστική, εκδήλωση αντάξια της ιστορίας που θα γράφεται στη Φλωρεντία τον ερχόμενο Νοέμβρη.

Ντίνος Αγιομαμίτης

ΓΙΟΧΑΝΕΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η μεγαλύτερη διαδήλωση από την εποχή του Απαρτχάιντ

Το αποτελέσματα της Διάσκεψης του ΟΗΕ στο Γιοχάνεσμπουργκ δεν αντιπροσωπεύουν κανένα βημα προς τα μπρος. Για τα κρίσιμα ζητήματα, όσα συμφωνήθηκαν θα κάνουν τα πράγματα χειρότερα. Γι' αυτό 25.000 διαδηλωτές, η πλειοψηφία τους φτωχοί της Ν. Αφρικής, αψήφησαν το Σάββατο 31 Αυγούστου την αστυνομία και πραγματοποίησαν μια οργισμένη πορεία προς το συνεδριακό κέντρο.

Η διακήρυξη στην οποία κατέληξε η Διάσκεψη είναι ένα κείμενο πιο αδύναμο ακόμα και από το αντίστοιχο της Διάσκεψης του Ρίο που είχε γίνει πριν δέκα χρόνια. Τότε οι συμφωνίες που είχαν υπογραφεί υποτίθεται ότι θα έμπαιναν σε εφαρμογή με μια σειρά επίσημων διακρατικών συνθηκών.

Αυτή η δέσμευση τώρα έχει εγκαταλειφθεί. Η "συμφωνία" του Γιοχάνεσμπουργκ δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια διακήρυξη αφηρημένων προθέσεων. Δεν προβλέπει κανένα μηχανισμό για την εφαρμογή τους. Ο Μαρκ-Μάλοκ Μπράουν είναι επικεφαλής του UNPD, του Προγράμματος Ανάπτυξης του ΟΗΕ. Ομολόγησε ότι "*Οι διεθνείς διαπραγματεύσεις και οι κυβερνητικές εξαγγελίες θα ξεχαστούν μόλις θα έχει στεγνώσει το μελάνι των υπογραφών στο χαρτί*". Και πρόσθεσε ότι η Διάσκεψη στην πραγματικότητα ήταν "*ένα μεγάλο παζάρι*".

Η ουσία της Διάσκεψης δεν ήταν στις διαπραγματεύσεις για τη διατύπωση του τελικού κειμένου της. Η ουσία ήταν η προσπάθεια να παραδοθεί πλήρως η μοίρα του πλανήτη και των φτωχών στα χέρια των μεγάλων εταιριών. Οι ηγέτες των κρατών που βρέθηκαν είπαν ουσιαστικά ότι αντί για δεσμεύσεις και κανόνες αυτό που χρειάζεται είναι "συνεργασίες" με τις επιχειρήσεις.

Ο περιβαλλοντικός συντάκτης της αγγλικής εφημερίδας Γκάρντιαν, ο Πωλ Μπράουν, παρακολούθησε την Διάσκεψη και έγραψε ότι "*Αυτές οι συνεργασίες θα αφορούν σχέδια για την παροχή νερού, ηλεκτρικού τα συστήματα υγείας*". Αλλά τα περισσότερα στηρίζονται "*στη προϋπόθεση ότι οι δημόσιες υπηρεσίες θα ιδιωτικοποιηθούν προς όφελος των μεγάλων εταιριων. Ο Τόνι Μπλερ είναι ένθερμος υποστηρικτής αυτών των σχεδίων*".

Στην Διάσκεψη ανακοινώθηκαν περίπου 192 τέτοιες "συνεργασίες". Οι λεπτομέρειες των περισσότερων απ' αυτές δεν έχουν γίνει ακόμα γνωστές. Αλλά μια απ' αυτές εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο το τι πραγματικά ήταν η Διάσκεψη.

Πριν δέκα χρόνια στο Ρίο όλες οι κυβερνήσεις είχαν υπογράψει μια συμφωνία για την εξάλειψη της παιδικής φτώχιας. Δέκα χρόνια μετά, 30.000 παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα από αιτίες που έχουν σχέση με τη φτώχια. Αλλά η απάντηση σε αυτό το πρόβλημα που προτάθηκε στη Διάσκεψη του Γιοχάνεσμπουργκ ήταν μια "συνεργασία" της Unicef με την πολυεθνική των MacDonalds!

Αντί για δράση για το ξερίζωμα των αιτιών της φτώχιας, η Διάσκεψη προτείνει ένα αρωστημένο διαφημιστικό κόλπο. Μια "Παγκόσμια Μέρα του Παιδιού" που θα σπονσοράρεται από τον ΟΗΕ και τα MacDonalds. Εκείνη τη μέρα, η πολυεθνική θα δωρίσει σαν φιλανθρωπία ένα μικρό μέρος των χρημάτων που θα παίρνει από κάθε χάμπουργκερ που θα φάει ένα παιδί.

Τα ΜΜΕ εστίασαν την προσοχή τους στους καυγάδες ανάμεσα στις ΗΠΑ και τις άλλες κυβερνήσεις. Οι ΗΠΑ αρνούνται ακόμα και να πουν μερικά μεγάλα λόγια για την αντιμετώπιση της φτώχιας και της περιβαλλοντικής καταστροφής. Αλλά η αμερικάνικη κυβέρνηση πρέπει να είναι κάτι περισσότερο από ευχαριστημένη με τα αποτελέσματα της Διάσκεψης. "*Είμαστε ενθουσιασμένοι όσον αφορά τις συνεργασίες με τις επιχειρήσεις*", δήλωσε η Πάολα Ντομπρίνσκι, επικεφαλής της αντιπροσωπείας των ΗΠΑ.

Ο Τόνι Μπλερ πράγματι επιτέθηκε στις ΗΠΑ για την στάση τους στα ζητήματα του περιβάλλοντος. Αυτή η κίνηση δεν είχε καμιά σχέση με τη θέληση να αντιμετωπιστεί το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Ηταν μια προσπάθεια να πείσει την κοινή γνώμη στη Βρετανία ότι δεν είναι απλά το σκυλάκι του Μπους. Ο Μπλερ ελπίζει ότι έτσι θα του είναι ευκολότερο να υποστηρίξει τον πόλεμο του Μπους στο Ιράκ.

Πριν φύγουν από το Γιοχάνεσμπουργκ οι ηγέτες των διάφορων κυβερνήσεων συμφώνησαν σε μια ακόμα άθλια κίνηση. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου θα αποκτήσει ένα ουσιαστικό βέτο για κάθε συμφωνία που θα έχει στόχο την μείωση της φτώχιας και την αντιμετώπιση της περιβαλλοντικής καταστροφής. Αυτή η κίνηση έχει στόχο να εξασφαλίσει ότι τίποτα δεν θα διαταράξει την ατζέντα των επιχειρήσεων που έκλεισαν τις πραγματικές συμφωνίες στο Γιοχάνεσμπουργκ.

Δικαιολογημένα ο Τσάρλς Σέκρετ, διευθυντής της οικολογικής οργάνωσης Φίλοι της Γης δήλωσε: "Είναι το στίγμα ντροπής όλων των κυβερνήσεων που δήλωναν ότι πιστεύουν στη βιώσιμη ανάπτυξη. Οι δυνάμεις του παγκόσμιου εμπορίου εξαγόρασαν τη Διάσκεψη".

ΥΝΑΜΩΝΕΙ

ΦΟΡΟΥΜ

Δηλώστε συμμετόχη

Το ΚΦΚ έχει έρθει σε επαφή με τις Κυπριακές Αερογραμμές και άλλες αεροπορικές εταιρείες και διαπραγματεύεται τη ναύλωση αεροπλάνου για τη μεταφορά στη Φλωρεντία. Μεχρι τη στιγμή που τυπώνονταν η εφημερίδα δεν είχαμε καταλήξει ακόμη σε κατι συγκεκριμένο. Ο στόχος μας είναι να εξασφαλίσουμε ένα εισητήριο σε προσιτή τιμή (η κανονική τιμή είναι πάνω απο 300 λίρες) ώστε να υπάρξει μαζική συμμετοχή απο την Κύπρο.

Δηλώστε έγκαιρα συμμετοχή για να μπορέσουν να γίνουν οι σχετικοί προγραμματισμοί. Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνείστε με την ΠΕΟ που είναι ο γενικός συντονιστής του ΚΦΚ στο τηλ: 22866480 ή με την εφημερίδα μας στο 22349959, 99698503

"Ο άνεμος αρχίζει να φυσάει κόντρα στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού νεοφιλελευθερισμού"

Τα "Ενωμένα Κοινωνικά Κινήματα", το συντονιστικό των οργανώσεων που συμμετείχαν στην πορεία του Σαββάτου 31 Αυγούστου έβγαλαν την παρακάτω ανακοίνωση.

«Σε μια ιστορικής σημασίας επίδειξη της δύναμης του λαού, πάνω από 25.000 διαδήλωσαν στο Στάντον του Γιοχάνεσμπουργκ το Σάββατο, απορρίπτοντας τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της Διάσκεψης και της κυβέρνησης της Ν. Αφρικής.

Κάτω από το λάβαρο των Ενωμένων Κοινωνικών Κινημάτων, οι διαδηλωτές ξεκίνησαν την πορεία τους από τη παραγκούπολη της Αλεξάντρια, που μαστίζεται από τη φτώχια με κατεύθυνση το υπερ-πλούσιο προάστειο του Σάντον για να στείλουν ένα μη-βίαιο αλλά μαχητικό μήνυμα: 'Φτάνει πια!'

Γεμάτη από χιλιάδες ανθρώπους που είχαν έρθει από τις φτωχές κοινότητες των πόλεων και της υπαίθρου, μαζί με πολλούς ακτιβιστές κοινωνικών κινημάτων από άλλες χώρες, η πορεία απετέλεσε την μεγαλύτερη και πιο δημοφιλή απόρριψη της αντιλαϊκής πολιτικής της κυβέρνησης της Ν. Αφρικής από το 1994.

Αντιπροσωπεύει ακόμα τη συνέχιση και το δυνάμωμα της αναπτυσόμενης σε παγκόσμιο επίπεδο απόρριψης της καπιταλιστικής νεοφιλελεύθερης "αναπτυξιακής" αντίληψης που τόσα δεινά έχει συσσωρεύσει πάνω στη φτωχή πλειοψηφία της ανθρωπότητας.

Ακόμα και η παρουσία χιλιάδων οπλισμένων αστυνομικών και στρατιωτικών δεν κατάφερε να λυγίσει το πνεύμα ούτε να φιμώσει τη φωνή του λαού. Η διαδήλωση ήταν μια περηφανής νίκη για όλους αυτούς που συνεχίζουν να περιθωριοποιούνται και να υφίστανται την περιφρόνηση των πλούσιων και των ισχυρών.

Η απάτη του τσίρκου της Διάσκεψης ξεσκεπάστηκε. Ο άνεμος αρχίζει να φυσάει κόντρα στη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού νεοφιλελευθερισμού».

Τι λένε οι Σοσιαλιστές

Είναι η θεωρία απαραίτητη;

Η ιδρυτική συνάντηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ που πρόκειται να γίνει στην Φλωρεντία της Ιταλίας το Νοέμβριο θα είναι ένα από τα πιο σημαντικά πολιτικά γεγονότα των τελευταίων χρόνων. Χιλιάδες ακτιβιστές από ολόκληρη την Ευρώπη, προερχόμενοι από ένα πλατύ φάσμα πολιτικών παραδόσεων, θα συναντηθούν και θα συζητήσουν για το πώς μπορούμε να δημιουργήσουμε έναν καλύτερο κόσμο.

Ιδέες και τρόποι οργάνωσης του παρελθόντος, ανάμεσά τους και η ανάγκη να έχουμε μια «θεωρία» που να προσπαθεί να εξηγήσει ολόκληρο τον κόσμο, αμφισβητούνται από πολλούς που συμμετέχουν στο ογκούμενο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Μερικοί υποστηρίζουν ότι οι «μεγάλες θεωρίες» είναι κομμάτι του παρελθόντος και είναι αυτό το παρελθόν που θέλουν να απορρίψουν.

Από την μια μεριά υπάρχει η σκληρή και άκαμπτη ιδεολογία της «ελεύθερης αγοράς» που προωθεί τις ιδιωτικοποιήσεις σε ολόκληρο τον πλανήτη και οι πολυεθνικές εταιρείες που ρημάζουν τους φυσικούς πόρους σε παγκόσμια κλίμακα. Μερικοί, υποστηρίζουν, ότι και ο σοσιαλισμός είναι το ίδιο δογματικός και άκαμπτος και δεν ταιριάζει με τον πολυσυλλεκτικό χαρακτήρα του σημερινού κινήματος.

Λένε ότι «κοσμοθεωρίες» όπως ο Μαρξισμός είναι απηρχαιωμένες και αυτό που χρειαζόμαστε είναι ένα κίνημα όπου οι διαφορετικές ιδέες για την κοινωνία να μπορούν να συνυπάρχουν και να έχουν την ίδια εγκυρότητα. Πάνω από όλα, λένε, θα ήταν λάθος μια ξεχωριστή θεωρία να επιβληθεί και να κυριαρχεί πάνω στο κίνημα. Σαν επαναστάτες σοσιαλιστές είμαστε ενάντια στην επιβολή οποιασδήποτε θεωρίας στο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Έχουν δίκιο όσοι αντιτίθενται στην ιδέα της επιβολής μιας ηγεσίας από τα πάνω όπως επίσης και στη μασκαράτα της δημοκρατίας μέσα από θεσμούς όπως το κοινοβούλιο. Οι σοσιαλιστές θέλουν να κτίσουν τη μεγαλύτερη ενότητα μέσα στο κίνημα δουλεύοντας με ανθρώπους που έχουν διαφορετικές απόψεις.

Ωστόσο υπάρχουν κρίσιμες στιγμές όπου είναι σημαντικό ποιες ιδέες είναι κεντρικές και μπορούν να επηρεάζουν τις αποφάσεις και τα βήματα του κινήματος. Οι πολιτικές ιδέες δεν είναι αφηρημένες ούτε υπάρχουν στο κενό.

Μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία η άρχουσα τάξη δεν ελέγχει μόνο τις επιχειρήσεις και τα εργοστάσια, δηλαδή τα «μέσα παραγωγής», όπως τα περίγραψε ο Καρλ Μαρξ. Ελέγχει και τα «πνευματικά μέσα παραγωγής». Τις εφημερίδες, την τηλεόραση και το ραδιόφωνο που συνεχώς προβάλλουν μια εικόνα του κόσμου που να ταιριάζει με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Θέλουν να κρύψουν την πραγματική εκμετάλλευση που βρίσκεται στην καρδιά του καπιταλιστικού συστήματος.

Η συντριπτική πλειοψηφία στο αντικαπιταλιστικό κίνημα συμφωνεί ότι χρειάζεται να αποκαλυφθούν οι ψεύτικες ερμηνείες και να παρουσιαστεί η πραγματική εικόνα του κόσμου.

Όμως δεν είναι αρκετή από μόνη της η αυθόρμητη συγκέντρωση του «πλήθους» για να σπάσει η σιδερένια γροθιά της παγκόσμιας άρχουσας τάξης. Χρειάζεται να αναπτύξουμε τις κατάλληλες στρατηγικές ενάντια στον καπιταλισμό και να οργανωθούμε για να κερδίσουμε σημαντικά κομμάτια του κινήματος στις ιδέες αυτές.

Με άλλα λόγια, πρέπει να διατυπώσουμε καθαρά τις ιδέες μας και τις προτάσεις μας για ένα νικηφόρο κίνημα ενάντια στον καπιταλισμό. Υπάρχουν πραγματικές και σημαντικές διαφορές μέσα στο ιδεολογικό τοπίο του αντικαπιταλιστικού κινήματος. Αυτές έγιναν ακόμα πιο φανερές στο δεύτερο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ που έγινε στο Πόρτο Αλέγκρε, πριν από μερικούς μήνες.

Είναι καθαρό ότι η πλειονότητα των εβδομήντα χιλιάδων που πήραν μέρος στην συνάντηση βλέπει προς μια ριζοσπαστική στρατηγική για το κίνημα με μαζικές κινητοποιήσεις ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τον πόλεμο.

Στο Πόρτο Αλέγκρε βρίσκονταν και έξι υπουργοί της γαλλικής κυβέρνησης. Ακόμα και ο Σιράκ, ο συντηρητικός δεξιός πρόεδρος της Γαλλίας, έστειλε αντιπρόσωπο στο Φόρουμ.

Βέβαια αυτοί οι τύποι αποτελούσαν μια ελάχιστη μειοψηφία όμως είναι και άλλοι στο κίνημα που υποστηρίζουν πως ο στόχος μας πρέπει να είναι η μεταρρύθμιση του καπιταλισμού και δεν συμφωνούν με την ιδέα για ένα κίνημα κτισμένο από τα κάτω. Αυτές οι ιδέες βρίσκουν την έκφρασή τους στην πρακτική του αντικαπιταλιστικού κινήματος.

Στη Βαρκελώνη, για παράδειγμα, υπήρξε μεγάλη συζήτηση για το αν οι αντικαπιταλιστές θα έπρεπε να στηρίξουν τις διαδηλώσεις των συντεχνιών ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις. Είναι φανερό ότι δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε ότι διαφωνούμε πάνω σε τέτοια ζητήματα. Είναι σημαντικό να παρθεί μια απόφαση και να εφαρμοστεί για να μπορέσει το κίνημα να έχει αποτελεσματικότητα.

Η δύναμη του Μαρξισμού βρίσκεται ακριβώς στο ότι εξηγεί το σύνολο των ανθρωπίνων σχέσεων μέσα στον καπιταλισμό. Ο Μαρξισμός μπορεί να δείξει την σύνδεση ανάμεσα στην παγκοσμιοποίηση, το ρατσισμό, τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο. Εξηγεί ακόμα πώς ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα βασισμένο στην εκμετάλλευση όπου οι εργαζόμενοι παράγουν όλο τον πλούτο μέσα στην κοινωνία και δείχνει ποια είναι η δύναμη που βασισμένη στην συλλογικότητά της μπορεί να ανατρέψει τον καπιταλισμό — η εργατική τάξη.

Μέσα στο αντικαπιταλιστικό κίνημα χρειάζεται να κτίσουμε μια οργάνωση με συνοχή που να προβάλλει αυτές τις ιδέες. Στο επόμενο διάστημα χρειάζεται να δουλέψουμε για τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή στην συνάντηση της Φλωρεντίας από ανθρώπους που έχουν αηδιάσει από τις καπιταλιστικές πολιτικές απέναντι στους ανθρώπους και τη φύση. Ταυτόχρονα ελπίζουμε να πείσουμε όσο το δυνατό περισσότερους στις ιδέες του Μαρξισμού και στο ότι αποτελεί την καλύτερη θεωρία για την κατανόηση του καπιταλισμού και πώς μπορούμε να τον ανατρέψουμε.

ΑΤΗΚ

Η κυβέρνηση μας κλέβει η επιτροπή ανταγωνισμού μας δουλεύει

Πρόστιμο 20 εκατομμυρίων επέβαλε η επιτροπή ανταγωνισμού στην ΑΤΗΚ, για υπερκέρδη που προήλθαν από την υπερτιμολόγηση των υπηρεσιών της. Στο δικαιολογητικό της απόφασης η επιτροπή υποστηρίζει ότι η ενέργεια αυτή είναι αποτέλεσμα του μονοπωλιακού καθεστώτος της ΑΤΗΚ, κάτι που της επιτρέπει να εκμεταλλεύεται την δεσπόζουσα θέση της στην αγορά και να καθορίζει αυθαίρετα της τιμές. Ενώ ο ανταγωνισμός λέγει, η λειτουργία και άλλων εταιριών στις τηλεπικοινωνίες, θα ρίξει τις τιμές προς όφελος των πελατών.

Δούλεμα

Η επιτροπή ανταγωνισμού μας δουλεύει. Η απόφαση της καθόλου δεν έχει να κάνει με την «προστασία των καταναλωτών», όπως υποστηρίζει αλλά αντίθετα είναι μια προσπάθεια δυσφήμησης της ΑΤΗΚ για να δημιουργήσει ευνοϊκές προοπτικές για την νέα εταιρία κινητής τηλεφωνίας που ξεκινά την λειτουργία αρχές του νέου χρόνου.

Η σημερινές τιμές της ΑΤΗΚ και βέβαια είναι ψηλές. Μια κρατική εταιρία με τόσα εκατομμύρια πλεόνασμα, ασφαλώς και μπορεί να έχει πολύ πιο χαμηλά τέλη από ότι τα σημερινά. Άλλωστε αυτός είναι και ο λόγος της δημιουργίας της. Να χρησιμοποιεί τα κέρδη της προς όφελος των πελατών της. Αυτό που εμπόδισε όμως την ΑΤΗΚ να ρίξει τις τιμές πιο κάτω δεν ήταν η μονοπωλιακή της θέση, όπως υποστηρίζει η επιτροπή αλλά η ίδια η κυβέρνηση.

Το συμβούλιο της ΑΤΗΚ δεν έχει την εξουσιοδότηση από μόνο του να αποφασίζει πια θα είναι η τιμολογιακή πολιτική της εταιρίας ή ποιά συλλογική σύμβαση θα κλείσει με τους εργαζόμενου ή ποίες επενδύσεις θα κάνει. Για όλα αυτά πρέπει να έχει την έγκριση της κυβέρνησης και της Βουλής.

Οι σημερινές τιμές καθορίστηκαν βάση της περίφημης πολιτικής για αναϊσορρόπιση των τελών της εταιρίας. Ηταν μια πολιτική που έκφραζε τις θέσεις τις κυβέρνησης και του υπουργού συγκοινωνιών που υποστήριζαν ότι οι ΑΤΗΚ έπρεπε να προσαρμόσει τις τιμές σύμφωνα με το νέο ανταγωνιστικό περιβάλλον. Οι ανάγκες του επερχόμενου ανταγωνισμού καθόρισαν τις τιμές της ΑΤΗΚ και όχι η μονοπωλιακή της θέσης.

Με απλά λόγια οι τιμές της «μονοπωλιακής» ΑΤΗΚ ήταν χαμηλές και η Κυβέρνηση και ο Υπουργός Συγκοινωνιών της επέβαλλαν να τις αυξήσει ώστε να είναι δελεαστικές για τις ιδιωτικές εταιρίες που σκοπεύουν να δραστηριοποιηθούν στο χώρο των τηλεπικοινωνιών.

Είναι υποκρισία από τον υπουργό να εμφανίζετε σήμερα σαν «αγαθός και φιλάνθρωπος» που επέβαλε στην ΑΤΗΚ να δώσει 30 εκατομμύρια από τα πλεονάσματα της για κοινωνικές παροχές τι στιγμή που ο ίδιος και η πολιτική που αντιπροσωπεύει ευθύνονται για τις αυξήσεις. Το παράδειγμα της ΑΤΗΚ δείχνει με το πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι η φιλολογία περί του ανταγωνισμού που θα φέρει μείωση των τιμών είναι κουροφέξαλα. Πίσω από τα ιδεολογήματα της κυβέρνησης και του υπουργού κρύβονται τα αρπαχτικά τις αγοράς πού θέλουν να βάλουν χέρι στην ΑΤΗΚ.

Κτυπήματα

Ένας παράγοντάς που συνέβαλε στην αύξηση των κερδών της ΑΤΗΚ, στο οποίο κανένας δεν θέλει να αναφέρεται, είναι και οι «θυσίες» των εργαζομένων, τα χοντρά κτυπήματα που κατάφερε την τελευταία δεκαετία να περάσει η εταιρία πάνω στα δικαιώματα των εργαζομένων.

Ο αριθμός των υπαλλήλων παραμένει ο ίδιος όπως και πριν 10 χρόνια παρά την τεράστια αύξηση στο όγκο εργασιών της εταιρίας. Τα τελευταία 12 χρόνια οι αυξήσεις που πήραν οι εργαζόμενοι μέσα από τις συλλογικές συμβάσεις, που από διετής έγιναν τριετής, ήταν ψίχουλα. Η τωρινή σύμβαση έληξε πριν δύο χρόνια και ακόμα να ανανεωθεί.

Με την εφαρμογή της πενθήμερης η εταιρία πέτυχε να μειώσει την άδεια ανάπαυσης για τούς νέους υπαλλήλους, με αποτέλεσμα ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων να δουλεύουν περισσότερο σήμερα από ότι πιο πριν.

Κατάφερε να περάσει την μείωση των μισθών πρόσληψης και να καταργήσει αρκετές από τις θέσεις προαγωγών. Με το σύστημα εφημερίας κατάργησε τις βαρδιές και τα επιδόματα που πλήρωνε στους υπαλλήλους. Σήμερα εργοδοτεί έκτατο προσωπικό με πολύ χαμηλότερους μισθούς και ωφελήματα. Όλα αυτά και πολλά άλλα πιο μικρά εκτίναξαν τα κέρδη της εταιρίας.

Αυτά τα χτυπήματα πέρασαν δυστυχώς με την ανοχή των συντεχνιών στην ΑΤΗΚ που έχαψαν το παραμύθι για την ανάγκη προσαρμογής στα νέα δεδομένα του ανταγωνισμού.

Σήμερα φαίνεται ξεκάθαρα ότι ο «ανταγωνισμός» τους μόνους που ωφελεί είναι τα αρπαχτικά τις αγοράς. Οι απλοί εργαζόμενοι είναι που πληρώνουν την νύφη. Είναι για αυτό που χρειάζεται σήμερα να οργανώσουμε την αντίσταση μας απέναντι στην αγορά, τις ιδέες τις και στους υποστηρικτές της.

Πέτρος Μιχαήλ

"Μποϋκοτάζ Καταναλωτών" ή ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ!

Σε μποϋκοτάζ, αποχή από τις αγορές, κάλεσε την Τρίτη 3 Σεπτέμβρη το Ινστιτούτο Καταναλωτών στην Ελλάδα, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την ακρίβεια και τις ανατιμήσεις. Κάλεσε ακόμα τους "καταναλωτές" να σβήσουν τα φώτα και να μην πάρουν τηλέφωνο για μερικά λεπτά το πρωί και το βράδι σαν μια συμβολική διαμαρτυρία για τις αυξήσεις στα τιμολόγια των δημόσιων επιχειρήσεων.

Αυτές οι πρωτοβουλίες είχαν μεγάλη προβολή και απο τα κανάλια εδώ. Την επόμενη μέρα μάλιστα διαβάσαμε στις εφημερίδες ότι ο σύνδεσμος καταναλωτών και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις προσανατολίζονται και εδώ σε παρόμοιες εκδηλώσεις.

Η ακρίβεια είναι ένα πραγματικό πρόβλημα για τους εργαζόμενους. Ο πληθωρισμός είναι επίσημα γύρο στο 3,5% αλλά στα περισσότερα προϊόντα οι αυξήσεις των τιμών είναι πολύ μεγαλύτερες. Οι μισθοί των εργαζόμενων όλο και πιο δύσκολα φτάνουν να καλύψουν τις ανάγκες τους. Το ζήτημα είναι να δούμε ποιος φταίει και ποια είναι η απάντηση.

Μήπως φταίμε εμείς που δεν προσέχουμε όταν ψωνίζουμε ή που δεν ψάχνουμε το «άλλο μαγαζί που πουλά φτηνότερα» όπως μας πρότινε ο Ρολάνδης. Για την ακρίβεια φταίνε δυο πράγματα: η βουλιμία των αρπακτικών της αγοράς, και η πολιτική της λιτότητας που έχει καθηλώσει τους μισθούς και τα εργατικά ωφελήματα.

Η απάντηση στην ακρίβεια είναι οι νόμοι της αγοράς που θα ρυθμίσουν απο μόνοι τους τις τιμές μας λένε οι εμπόροι μαζί με τον Ρολάνδη. Αφήστε την αγορά να λειτουργήσει μας λένε και μη ζητάτε να γίνουμε «σαν την Σοβιετική Ενωση».

Η ΑΤΗΚ μάλιστα βρέθηκε στο στόχαστρο της επιτροπής ανταγωνισμού, των εμπόρων και των ΜΜΕ για τις ανατιμήσεις που επιβάλλει "μονοπωλιακά" στα τιμολόγιά της. Στην ουσία όμως η ΑΤΗΚ λειτουργεί όχι σαν κρατικό μονοπώλειο αλλα με τους όρους της αγοράς. Τις αυξήσεις τις έβαλε όπως ομολόγησε ο ίδιος ο πρόεδρος του Δ.Σ. της, για να προσαρμοστεί με τους όρους της αγοράς και μέσα στα πλαίσια της πολιτικής της κυβέρνησης για φιλελευθερωποιήσεις.

Απο παλιότερη κινητοποίηση ενάντια στην αυξηση του ΦΠΑ

Με το ίδιο τρόπο επιβάλλουν αυξήσεις και οι μεγάλες εταιρείες που περίπου ελέγχουν το σύνολο της αγοράς είτε μόνες τους είτε με άλλους. Οι αυξήσεις στα γαλακτομομικά ήλθαν σαν αποτέλεσμα των πιέσεων των μεγάλων εταιρειών. Και βεβαίως δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να πεί στον ΟΠΕΚ πόσο θα πουλά το πετρέλαιο ή στις πολυεθνικές όπως η Nokia, η Sony, η GE ή η Nike σε τι τιμές θα πουλούν τα προϊόντα τους.

Απέναντι σε αυτούς τους μηχανισμούς, το μποϋκοτάζ της αγοράς δεν είναι παρά μια αδύναμη συμβολική κινήση που δρά αποπροσανατολιστικά. Κανείς εργαζόμενος δεν μπορεί να αντέξει χωρίς να ψωνίσει τρόφιμα, ρούχα, χωρίς να χρησιμοποιήσει νερό ή ηλεκτρικό. Το περιθώριο για την παθητική αντίσταση του "καταναλωτή" είναι ασφυκτικά περιορισμένο σε ένα σύστημα που σχεδόν τα πάντα παράγονται, διακινούνται και πωλούνται από μεγάλες επιχειρήσεις.

Η δύναμη των εργαζόμενων δεν είναι στην "σωστή καταναλωτική συνείδηση" αλλά στην συλλογική τους δράση κόντρα στις επιθέσεις του συστήματος του κέρδους. Στη δυνατότητα που έχουν δηλαδή να παραλύσουν όλη την μηχανή της οικονομίας με τις απεργίες τους.

Αυτή τη δύναμη πρέπει να αντιπαρατάξουμε στο κύμα της ακρίβειας. Πρώτα απ' όλα διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς και απαιτώντας δωρεάν υγεία και παιδεία, κοινωνικές παροχές και φτηνές υπηρεσίες.

ΕΤΥΚ

Οι υποχωρήσεις άνοιξαν την όρεξη στους τραπεζίτες

Οι τράπεζες μετά απο αρκετές μανούβρες δέχτηκαν την μεσολαβητική πρόταση Μουσιούττα που στην ουσία υιοθετεί πολλά απο τα αντιαιτήματα που ζητούσαν από τους τραπεζικούς υπαλλήλους.

Η ΕΤΥΚ αποδέχτηκε την πρόταση και την χαρακτήρησε μάλιστα σαν πολυ ικανοποιητική αλλά η μεγάλη μάζα των τραπεζικών υπαλλήλων μάλλον δεν θα νοιώθει και τόσο ικανοποιημένη αφού η ηγεσία της μέσα απο αυτή τη πρόταση έχει παραχωρήσει κεκτημένα που χρειάστηκαν χρόνια αγώνων για να κερδιθούν.

Μπορεί η πρόταση του Μουσιούτα να μην παραχωρεί όλα όσα ζητούσαν οι τραπεζίτες αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι απο την στιγμή απου αρχίζουν να βάζουν χέρι στα κεκτημένα θα υπάρξει και συνέχεια. Εξάλλου αυτές οι υποχωρήσεις της ηγεσίας της ΕΤΥΚ ήταν που τους έδωσαν τη δυνατότητα να κάνουν τόσα κόλπα και μανούβρες μέχρι να δεχτούν την πρόταση του Μουσιούτα.

Η πρόταση

Οι τραπεζιτικοί "κέρδισαν" από αυτή τη σύμβαση κάποιες χαμηλές μισθολογικές αυξήσεις του 2% για κάθε χρόνο και μία μικρή αύξηση των ορίων στα στεγαστικά δάνεια και του φιλοδωρήματος αφυπηρέτησης. Το Δ.Σ. της ΕΤΥΚ και κύρια ο δήθεν μαχητικός Γ. Γ της ΕΤΥΚ Λοίζος Χατζηκωστής με αντάλλαγμα αυτά τα λίγα παραχώρησε στις τράπεζες σημαντικά απο τα κεκτημένα των υπαλλήλων:

- Δέκτηκαν την αύξηση του ωραρίου εξυπηρέτησης του κοινού μέχρι τις 1.00 μ.μ. Αυτό σημαίνει περισσότερες ώρες εργασίας για τους τραπεζιτικούς αφού μέχρι τώρα που κλείνουν για το κοινό στις 12:30 ποτέ δεν κατάφεραν να κλείσουν τα ταμεία και να σχολάσουν στην ώρα τους στις 2:30. Τώρα θα σχολάνε πολύ πιο αργά χωρίς μάλιστα να πληρώνονται γι αυτό ούτε γρόσι για υπερωρίες.

- Παραχώρησαν ακόμα στις τράπεζες το δικαίωμα της εφαρμογής του "ευέλικτου" ωραρίου σε κάποιες υπηρεσίες των τραπεζών. Το τι σημαίνουν "ευέλικτα" ωράρια το γνωρίζουν ήδη πολλοί εργαζόμενοι που έπαψαν να έχουν πια σταθερό ωράριο. Αυτό τώρα θα αλλάζει ανάλογα με τις ανάγκες των εργοδοτών και των επιχειρήσεων τους, αναστατώνοντας τη ζωή των εργαζομένων και των οικογενειών τους.

- Δέκτηκάν το θεσμό του έκτακτου προσωπικού από την 1ην του Μάη μέχρι την 31ην του Σετέμβρη. Έτσι θα μειωθούν οι μόνιμες θέσεις εργασίας και οι τράπεζες θα κάνουν τη δουλεία τους με πολύ λιγότερα λεφτά. Αυτό σημαίνει ακόμα μια διάσπαση του προσωπικού σε μόνιμο και έκτακτο το οποίο θα χρησιμοποιείται σαν φτηνό εργατικό δυναμικό.

- Δέκτηκαν να κτυπούν κάρτα την ώρα που πιάνουν δουλειά και την ώρα που σχολάνε. Δηλαδή ακόμα περισσότερη αστυνόμευση των εργαζομένων στις τράπεζες και επιβολές ποινών για κάθε υπάλληλο που καθυστερεί για 5λεπτά.

Δέκτηκαν η σύμβαση να ανανεώνεται καθε τρία χρόνια. Κάτι που σημαίνει ότι συμφωνούν απο τώρα για τα επόμενα τρία χρόνια. Τα οικονομικά δεδομένα όμως και οι ανάγκες μας αλλάζουν τόσο γρήγορα, όπως φάνηκε τα τελευταία χρόνια που δεν υπαρχει αμφιβολία ότι οι ζημιομένοι θα είναι οι εργαζόμενοι. Η αύξηση του 2% που συμφώνησε η ηγεσία της ΕΤΥΚ έχει ήδη εξανεμιστεί απο την αύξηση του ΦΠΑ απο το 10% στο 13%

Ενα αίτημα των τραπεζιτικών που ούτε καν συζητήθηκε ενώ καίει τους εργαζόμενους στις τράπεζες είναι αυτό των δανείων για τις μετοχές που τους «φόρτωσαν» οι τράπεζες με την μεγάλη κλοπή του χρηματιστηρίου και για τα οποία πληρώνουν όλοι τους χοντρές δόσεις

Μανούβρες

Η ηγεσία της ΕΤΥΚ υποστηρίζει ότι η συμφωνία εξασφάλισε την "καθολική" αποδοχή των τραπεζιτικών με ποσοστό 94% στις συνελεύσεις. Παρόλα αυτά η μεγάλη μερίδα των τραπεζιτικών είναι απογοητευμένη από την συμφωνία και την ηγεσία της συντεχνίας τους. Όχι τόσο γιατί δεν κέρδισαν τίποτε αλλά γιατί χάνουν και από πάνω σημαντικά κεκτημένα. Χαρακτηριστικά μια ταμίας της Λαϊκής μας είπε: *"Για το 94% για το οποίο καμαρώνει η ηγεσία της ΕΤΥΚ πρέπει ο Χατζηκωστής να μας πεί και πόσοι από τα ενδιαφερόμενα μέλη πήγαν στην Συνέλευση αφού ένα σημαντικός αριθμός των μελών της ΕΤΥΚ και κύρια αυτό που διαφωνούσε μ'αυτό το ξεπούλημα δεν παρουσιάστηκε καν στις Γενικές Συνελεύσεις γιατί πιστεύει πως δεν μπορούσε να αλλάξει τα πράγματα"*. Και συμπλήρωσε *"Μ'αυτές τις υποχωρήσεις στα τρία χρόνια θα μας βάλουν να δουλεύουμε 9πμ με 5μμ"*. Και πράγματι στις επαρχιακές Γενικές Συνελεύσεις παγκύπρια παρουσιάστηκαν 2,800 μέλη από τις 6 με 7 χιλιάδες ενδιαφερόμενα μέλη που τους αφορούσε άμεσα αυτή η συμφωνία.

Η ηγεσία της ΕΤΥΚ για να περάσει αυτή τη συμφωνία με όσο το δυνατό λιγότερες αντιδράσεις συγκάλεσε Γενικές Επαρχιακές Συνελεύσεις βιαστικά και χωρίς τα μέλη να έχουν από πριν την συνολική πρόταση του Μουσίουττα στα χέρια τους για να την μελετήσουν και να μπορούν να αντιδράσουν ή να έχουν τις όποιες συντονισμένες και οργανωμένες πρωτοβουλίες ενάντια στο ξεπούλημα της ηγεσίας.

Καμιά γραφειοκρατία όμως δεν είναι ανίκητη όσο και αν φαίνεται πανίσχυρη. Και στην ΠΑΣΥΔΥ και στους Καθηγητές υπήρξαν μαζικές Γενικές Συνελεύσεις που ανέτρεπαν τις κατ'αρχήν συμφωνίες της ηγεσίας και ανέτρεψαν και τις ίδιες τις ηγεσίες τους. Γι αυτό την επόμενη φορά θα πρέπει όλοι να είμαστε προετοιμασμένοι να δώσουμε τη μάχη και μέσα στις Γενικές Συνελεύσεις και στους χώρους δουλειάς.

Η επέκταση του τραπεζιτικού κεφαλαίου και η παγκοσμιοποίηση της αγοράς κάνουν τα αρπακτικά των τραπεζών να θέλουν όλο και περισσότερα από τους εργαζόμενους. Μπορούμε να τους σταματήσουμε. Οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές του αντικαπιταλιστικού κινήματος απο την Γένοβα μέχρι τη Βαρκελώνη και τη Φλωρεντία μας δείχνουν το δρόμο.

Νίκος Αγιομαμίτης

ΑΦΑΛΑΤΩΣΗ

Ο δυναμικός αγώνας έφερε τη νίκη

Οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο αφαλάτωσης PELAGOS στην Λάρνακα νίκησαν. Με τον δυναμικό αγώνα τους κατάφεραν να σπάσουν τα προσωπικά συμβόλαια και να επιβάλουν την υπογραφή συλλογικής σύμβασης. Η νίκη τους αυτή έχει μεγάλη σημασία για όλους τους εργαζόμενους οι οποίοι εξαναγκάζονται να εργάζονται με προσωπικά συμβόλαια.

Στην μέση του καλοκαιρινού καύσωνα οι εργαζόμενοι στην PELAGOS προχώρησαν σε απεργία διαρκείας και τελικά κέρδισαν. Εκτός απο το δικαίωμα στην οργάνωση και την υπογραφή συλλογικής σύμβασης κέρδισαν μία αύξηση 18 λιρών από την 1/8/2002 στον ολικό μισθό, ενώ από την 1/8/2003 θα πάρουν βασική αύξηση 5.75 και από την 1/8/2004 άλλες 6 λίρες. Κέρδισαν ακόμα μια αύξηση 0,5% στο ταμείο προνοίας, 13ον μισθό και ένα επιπρόσθετο μεροκάματο το Δεκέμβρη του 2002 και αύξηση κατά ένα ημερομίσθιο τα δύο επόμενα χρόνια.

Η ισραηλινή εταιρεία στην οποία ανήκει η PELAGOS δοκίμασε όλες τις αντιδρασιακές και εκβιαστικές μεθόδους για να σπάσει τους εργαζόμενους και την ενότητα τους χωρίς αποτέλεσμα. Ακόμα και απεργοσπάστες έφερε από το Ισραήλ και προσπάθησε να ξεγελάσει τους απεργούς και να τους βάλει στο εργοστάσιο από την θάλασσα. Όμως οι απεργοί περιφρούρησαν την απεργία τους νύκτα - μέρα και κατάφεραν και έδιωξαν τους απεργοσπάστες. Οι συντεχνίες απειλούσαν με κλιμάκωση του αγώνα κατεβάζοντας σε απεργία συμπαράστασης στο εργοστάσιο αφαλάτωσης Δεκέλειας και της υδατοπρομήθειας στην Χειροκοιτία.

Ο αγώνας αυτός νίκησε γιατί οι εργαζόμενοι κράτησαν απο την αρχή μια δυναμική και αποφασιστική στάση. Οργάνωσαν δυναμικά τον αγώνα με αποτελεσματική περιφρούρηση και δεν αφησαν κανένα περιθώριο στην εταιρεία να λειτουργήσει το εργοστάσιο. Κτύπησαν στην καρδιά του αντίπαλου, αφού το σταμάτημα του εργοστασίου έβαλε τεράστιες πιέσεις στην εταιρεία που ήταν υποχρεωμένη να δίνει συγκεκριμένες ποσότητες νερού στην υδατοπρομήθεια.

Ο αγώνας είχε απο την αρχή την στήριξη και την συμπαράσταση της ηγεσίας των συντεχνιών αφού απειλούταν η αξιοπιστία και το κύρος της ίδιας μια και το βασικό αίτημα ήταν το δικαίωμα οργάνωσης των εργατών και η υπογραφή συλλογικής σύμβασης.

Οι περισσότεροι απεργιακοί αγώνες τα τελευταία χρόνια δεν έχουν αυτή τη στήριξη μέχρι το τέλος. Ειναι φανερό ότι αν οι ηγεσίες των συντεχνιών έδειχναν την ίδια αποφασιστικότητα και στήριξη και σε άλλες μάχες θα μπορούσαν να νικήσουν και πολλοί άλλοι αγώνες.

Ακόμη και στην συγκεκριμένη απεργία αν επέμεναν περισσότερο θα μπορούσαν να πάρουν πολύ πιο αξιοπρεπείς αυξήσεις απο αυτές που πήραν.

Ωστόσο αυτή η νίκη είναι πολύ σημαντική και μπορεί να γίνει παράδειγμα για πολλούς εργαζόμενους ακόμα και σε μαζικούς κλάδους που είναι ήδη οργανωμένοι και νέοι συνάδελφοι εξαναγκάζονται σε προσωπικά συμβόλαια όπως για παράδειγμα στην ξενοδοχειακή όπου τώρα γίνονται και μαζικές απολύσεις. Είναι μια νίκη που δείχνει πως οι απεργίες μπορούν να φέρουν αποτελέσματα.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Ο Τροτσκι για την τρομοκρατία

Το κεντρικό θέμα των ρεπορτάζ στα κανάλια και στις εφημερίδες, στην Ελλάδα τους τελευταίους μήνες είναι η εξάρθρωση της 17 Νοέμβρη. Δημοσιογράφοι και άλλοι "αστέρες" των καναλιών που πριν λίγες βδομάδες ασχολιόταν στα σοβαρά με την πορεία του Μπιγκ Μπράδερ και του Μπαρ τώρα κάνουν με βαθυστόχαστο ύφος συζητήσεις για τη τρομοκρατία και τις καταβολές της. Το θέαμα θα ήταν γελοίο αν δεν συνοδευόταν με μια ιδεολογική επίθεση στην αριστερά, στην ιστορία και τις ιδέες της.

Προσπάθησαν απο την αρχή να μας πείσουν για τις υποτιθέμενες τροτσκιστικές καταβολές της 17Ν και να ενοχοποίησουν όσους έχουν αναφορά στον Τρότσκι και να κτυπήσουν την επαναστατική αριστερά που σήμερα πρωταγωνιστεί στο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Η ιστορία και η πολιτική του Τρότσκι όμως δεν αφήνει κανένα περιθώριο για τέτοιες λαθροχειρίες. Είναι καταπέλτης και για τους απολογητές του συστήματος αλλα και για την ίδια τη τρομοκρατία.

Ενας δρόμος αδιέξοδος

Η συζήτηση για το πώς πολεμάμε πιο αποτελεσματικά τον καπιταλισμό δεν είναι καινούργια. Από τον περασμένο αιώνα κιόλας υπήρχαν ομάδες και ρεύματα που θεωρούσαν ότι σχετικά μικρές ομάδες, με το όπλο και τη βόμβα στο χέρι, μπορούσαν να σπείρουν το πανικό στην άρχουσα τάξη. Ηταν ρεύματα που υποτιμούσαν πάντα τη δυνατότητα της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων να πάρουν οι ίδιοι στα χέρια τους την υπόθεση της αλλαγής της κοινωνίας.

Στο επαναστατικό κίνημα της Ρωσίας των αρχών του αιώνα υπήρχε ένα ισχυρό ρεύμα αγωνιστών ενάντια στον τσαρισμό που κατέφευγαν στην ατομική τρομοκρατία. Οι μαρξιστές της Ρωσίας έζησαν από κοντά τα αδιέξοδα αυτής της στρατηγικής.

Ο Τρότσκι έγραψε τα πρώτα χρόνια του 20ού αιώνα ένα άρθρο γι' αυτό το ζήτημα που διατηρεί την αξία του και σήμερα. Ξεκινάει καταφέρνοντας ένα σκληρό πλήγμα στην υποκρισία των κυβερνώντων. Γράφει ότι οι επαναστάτες σοσιαλιστές "*δεν έχουν τίποτα κοινό με εκείνους τους πουλημένους ηθικολόγους οι οποίοι απαντώντας στις τρομοκρατικές ενέργειες κάνουν μεγαλόστομες διακηρύξεις για την 'απόλυτη αξία' της ανθρώπινης ζωής. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που σε άλλες περιστάσεις στο όνομα άλλων απόλυτων αξιών -η τιμή του έθνους ή το γόητρο του μονάρχη- είναι έτοιμοι να σπρώξουν εκατομμύρια ανθρώπους στην κόλαση του πολέμου*".

Για τον Τρότσκι η ατομική τρομοκρατία είναι αδιέξοδη. "Το καπιταλιστικό σύστημα δεν βασίζεται στους υπουργούς της κυβέρνησης και δεν μπορεί να εξαλειφθεί μαζί μ' αυτούς. Οι τάξεις που υπηρετεί αυτό το σύστημα θα βρίσκουν πάντα αντικαταστάτες".

Μια τρομοκρατική ενέργεια δεν αλλάζει τίποτα. "Ο καπνός από την έκρηξη διαλύεται, ο πανικός σταματάει, ο διάδοχος του δολοφονημένου υπουργού εμφανίζεται, η ζωή μπαίνει στο συνηθισμένο αυλάκι, ο τροχός της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης γυρίζει όπως και πρώτα -μονάχα η αστυνομική καταδίωξη γίνεται πιο άγρια και ξετσίπωτη".

"Πίσω από την πλάτη των μαζών"Η δράση των τρομοκρατών γίνεται "*πίσω από την πλάτη των μαζών*" και "*υποτιμά το συνειδητό τους ρόλο*". Μ' αυτή την έννοια γίνεται εμπόδιο στη πάλη για την αλλαγή της κοινωνίας. "*Αν είναι αρκετό να εξοπλιστεί κανείς με ένα πιστόλι για να πετύχει το σκοπό του, τότε τι χρειάζεται όλη αυτή η προσπάθεια για τον ταξικό αγώνα; Αν μια κουταλιά μπαρούτι και λίγο μολύβι φτάνει για να σκοτωθεί ο εχθρός τότε τι χρειάζεται η ταξική οργάνωση;*"

Και συνεχίζει ο Τρότσκι "Οσο 'αποτελεσματικότερες' είναι οι πράξεις των τρομοκρατών, όσο η προσοχή των μαζών συγκεντρώνεται πάνω σε αυτές -τόσο περιορίζεται το ενδιαφέρον των μαζών για αυτοοργάνωση και αυτοδιαπαιδαγώγηση... Τα ρεβόλβερ των μεμονωμένων ηρώων αντί για τα ρόπαλα και τα δικράνια του κόσμου, οι βόμβες αντί για τα οδοφράγματα - αυτή είναι η πραγματική πρόταση της τρομοκρατίας".

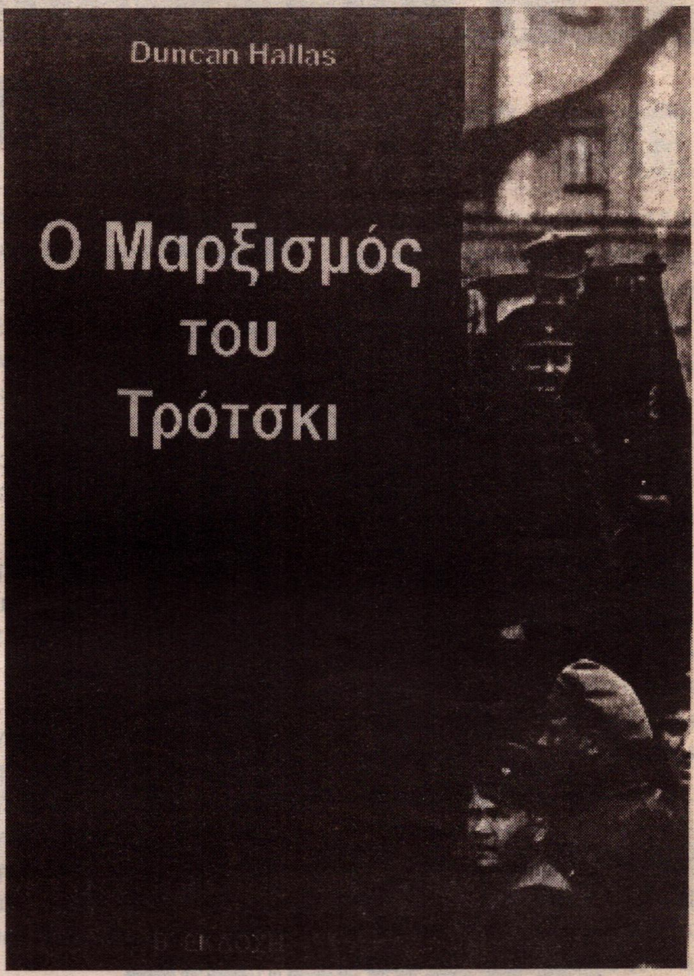

Την προηγούμενη φορά που η συνολική σύγκρουση με το σύστημα έγινε μαζικό ρεύμα μέσα στη κοινωνία ήταν η περίοδος που έχει ονομαστεί Μάης του '68. Οταν αυτό το κίνημα στην Ευρώπη και στην Αμερική άρχισε να αντιμετωπίζει σημάδια υποχώρησης υπήρχαν και τότε ομάδες και ρεύματα που αναζήτησαν τη διέξοδο εκεί που την είχαν αναζητήσει οι "πρόγονοί" τους τον περασμένο αιώνα. Οι Γουέδερμεν στις ΗΠΑ, οι Ερυθρές Ταξιαρχίες στην Ιταλία, η RAF στη Γερμανία είναι οι πιο γνωστές τέτοιες περιπτώσεις.

Ακόμα και όταν κέρδιζαν την επιδοκιμασία του κόσμου για κάποιες ενέργειές τους αυτός ο δρόμος ήταν λάθος και αδιέξοδος. Εχοντας πεισθεί ότι οι εργάτες δεν μπορούν να αλλάξουν τις ιδέες τους μέσα από τη δράση τους οδηγούνταν στην απομόνωση. Ακόμα και όταν τέτοιες οργανώσεις έφθαναν να συσπειρώνουν στις γραμμές, εκατοντάδες μέλη παρέμεναν μακριά από τη συλλογική δράση των εργαζόμενων. Αυτή η απομόνωση έφερε την κρίση και την εσωτερική κατάρρευση αυτών των οργανώσεων.

Από αυτό το σημείο και μετά ήταν ζήτημα χρόνου να τις εξαρθρώσουν οι κρατικές υπηρεσίες. Η 17 Νοέμβρη είναι ένα ακόμα τέτοιο παράδειγμα. Παρέμεινε μια μικρή συνωμοτική ομάδα, ποτέ δεν έφθασε τα μεγέθη αντίστοιχων οργανώσεων της Ευρώπης. Μπορεί για μια περίοδο ένα μεγάλο ποσοστό του κόσμου να επικροτούσε ενέργειές της, αλλά αυτό δεν την γλύτωσε από την απομόνωση. Η παθητική επιδοκιμασία φθείρεται γρήγορα. Απομονωμένη αυτή η ομάδα θύμιζε αραιά και που την ύπαρξή της με κάποιες ενέργειες. Ηταν ένα άδειο κέλυφος που το τσάκισε τελικά η αστυνομία.

Σε χώρες όπως η Ιταλία, η "εξάρθρωση της τρομοκρατίας" έγινε το άλλοθι για την συνολική αντεπίθεση της άρχουσας τάξης απέναντι στο κίνημα που την είχε τρομάξει πραγματικά τα προηγούμενα χρόνια. Εκατοντάδες αγωνιστές εργάτες για παράδειγμα απολύθηκαν από τα εργοστάσια σαν "συμπαθούντες" των Ερυθρών Ταξιαρχιών. Τώρα βρισκόμαστε ξανά σε μια περίοδο που το αντικαπιταλιστικό κίνημα μεγαλώνει καθημερινά και μαζί του θα μεγαλώνει και η αριστερά που παλεύει για την συνολική ανατροπή του συστήματος. Δεν πρέπει να αφήσουμε κανέναν να χρησιμοποιήσουν τον μπαμπούλα της τρομοκρατίας ενάντια σε αυτό το κίνημα.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 8:00μμ

4/9: Πως σταματάμε τον πόλεμο του Μπούς

11/9: Γιατί χρειαζόμαστε τη θεωρία;

18/ 9: Η μικρασιατική εκστρατεία του 1922

25/ 9: Χιλή 1073 -Το ματοβαμένο τέλος του κοινοβουλευτικού δρόμου.

2/10 : Ανεξαρτησία - η προηγούμενη φορά που "ελυσαν" το Κυπριακό

Επισκεφθείτε τη σελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε επίσης συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο

Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Επιμέλεια
Φαίδωνας Βασιλειάδης

Ενα σύστημα ένοχο για την καταστροφή του περιβάλλοντος και τη φτώχεια

Πλημμύρες, λιμοί, τυφώνες — τέτοια άγρια και απρόβλεπτα καιρικά φαινόμενα γίνονται όλο και συχνότερα καθώς περνούν τα χρόνια. Τα στοιχεία που συσσωρεύονται επιβεβαιώνουν όλο και περισσότερο ότι η αιτία είναι η εκπομπή αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα και η μόλυνση. Στις αρχές Αυγούστου δημοσιεύτηκε έκθεση του Προγράμματος του ΟΗΕ για το Περιβάλλον (UNEP) που δείχνει ανάγλυφα πως ο καπιταλισμός απειλεί τις ζωές των ανθρώπων και τον ίδιο τον πλανήτη.

Πρόκειται για τη μελέτη του «ασιατικού καφέ νέφους» που απλώνεται πάνω από την Ινδία και Κίνα και έχει πλάτος δέκα εκατομμύρια τετραγωνικά μίλια και πάχος δυο μίλια. Επικεφαλής της ομάδας κλιματολόγων που έκαναν τη μελέτη ήταν ο καθηγητής Πωλ Γκρούτσεν που κέρδισε το Νόμπελ το 1985 για την έρευνα που έκανε σχετικά με τη τρύπα του όζοντος πάνω από τους πόλους.

Το «ασιατικό νέφος» αποτελείται από τα αέρια που εκπέμπουν αυτοκίνητα, σκόνη και στάχτη από το κάψιμο των δασών και των ξύλων που χρησιμοποιούνται για μαγείρεμα. Σ' αυτά προστίθονται και αέρια όπως το διοξείδιο του άνθρακα, από τις ίδιες πηγές. Αυτή η χημική μάζα μειώνει το φως του ήλιου που φτάνει στη γη κατά 15%. Παγιδεύει θερμότητα και ανεβάζει τις θερμοκρασίες. Το αποτέλεσμα είναι η αλλαγή των καιρικών συνθηκών.

Εκατοντάδες νεκροί

Δεκατρείς πολιτείες στην Ινδία έχουν πληγεί από τη χειρότερη ξηρασία στην ιστορία τους. Αλλά σε άλλες περιοχές πλημμύρες και κατολισθήσεις έχουν στοιχίσει τη ζωή σε εκατοντάδες ανθρώπους. Το ίδιο συμβαίνει και στην Κίνα και στην Καμπότζη.

Οι αλλαγές στο κλίμα δεν περιορίζονται στην Ασία. Το νέφος βρίσκεται ψηλά στην ατμόσφαιρα και με τις κατάλληλες συνθήκες μπορεί να απλωθεί παντού.

Η Πράγα, η Βουδαπέστη και η Δρέσδη χτυπήθηκαν από τις πλημμύρες. Το ίδιο πολλές περιοχές στη Γαλλία, Ισπανία και Ελβετία. Φέτος στο βόρειο ημισφαίριο το καλοκαίρι είχε τις περισσότερες βροχοπτώσεις που έχουν καταγραφεί ποτέ στα 143 χρόνια που υπάρχουν στοιχεία. Παγκόσμια, το πρώτο εξάμηνο αυτής της χρονιάς είναι το πιο θερμό που έχει καταγραφεί με εξαίρεση το αντίστοιχο διάστημα του 1988.

Η εκπομπή αερίων όπως το διοξείδιο του άνθρακα είναι η αιτία για το φαινόμενο του θερμοκηπίου και η μόλυνση. Οι ΗΠΑ παράγουν το 25% αυτών των εκπομπών και η Ευρώπη ακόμα ένα 20%. Στην Ασία ένα μεγάλο μέρος του νέφους οφείλεται στην αυξανόμενη χρήση αυτοκινήτων στις πόλεις. Οι γιγάντιες αυτοκινητοβιομηχανίες όπως η Τζένεραλ Μότορς και πετρελαϊκές εταιρίες όπως η BP θεωρούν την Ασία σαν μια μεγάλη ευκαιρία να απλώσουν τις αγορές τους.

Θέλουν όλο και μεγαλύτερες πόλεις με όσο γίνεται λιγότερους περιορισμούς στη μόλυνση και κανόνες για την προστασία του περιβάλλοντος ακόμα και από αυτούς που ισχύουν στις μολυσμένες πόλεις της Ευρώπης και των ΗΠΑ.

Για το κάψιμο των δασών φταίνε οι μεγάλες πολυεθνικές που εμπορεύονται ξυλεία και μεταλλεύματα. Σύμφωνα με την ΓΚΡΙΝΠΙΣ κάθε δύο δευτερόλεπτα χάνεται ένα δάσος, ίσο με ένα γήπεδο! Άλλη αιτία είναι η φτώχια, που σπρώχνει τους ανθρώπους να αποψιλώνουν δάση για να αποκτήσουν λίγη γη.

Η λύση σε αυτά τα προβλήματα είναι απλή και προφανής. Να μπει χέρι στη δράση των μεγάλων πολυεθνικών που λεηλατούν τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του πλανήτη και να καταπολεμηθεί η φτώχια που βασανίζει δισεκατομμύρια ανθρώπους.

Σύνοδος του Γιοχάνεσμπουργκ

Μια φιέστα χωρίς δεσμεύσεις και προοπτική

Η γη υπερθερμαίνεται, τα δάση αποψιλώνονται, οι θάλασσες υφίστανται υπερβολική εκμετάλλευση, το όζον στη στρατόσφαιρα αραιώνει διαρκώς, τα αποθέματα νερού μειώνονται, τα χημικά προϊόντα απειλούν τον άνθρωπο και το περιβάλλον. Παράλληλα, η φτώχεια, η πείνα και οι λιμοί μαστίζουν δισεκατομμύρια ανθρώπους.

Η αντιμετώπιση όλων αυτών των προβλημάτων, ο τερματισμός της λεηλασίας του παγκόσμιου φυσικού πλούτου και η καταπολέμηση της φτώχειας, ήταν τα θέματα στην ατζέντα της Συνόδου για την Βιώσιμη Ανάπτυξη που έγινε αρχές του Σεπτέμβρη στο Γιοχάνεσμπουργκ στη Ν. Αφρική.

Ο Μπους που αρνήθηκε να εφαρμόσει πέρσι το Πρωτόκολλο του Κιότο για την καταπολέμηση του φαινομένου του θερμοκηπίου αρνήθηκε να παραστεί στη Σύνοδο. Αυτό μπορεί να έκανε μερικούς να σκεφτούν ότι από τη Σύνοδο του Γιοχάνεσμπουργκ θα 'πρεπε να βγει κάτι καλό.

Στα νύχια των πολυεθνικών

Από τους 60.000 αντιπροσώπους που πήραν μέρος στη Σύνοδο ένα

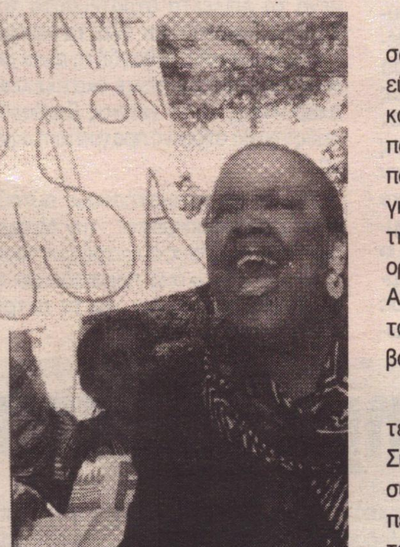

μεγάλο ποσοστό ήτανε στελέχη επιχειρήσεων.

Την ατζέντα και την δομή της Συνόδου καθόρισαν οι μεγάλες πολυεθνικές. Η οργάνωση «Επιχειρηματική Δράση για τη Αειφόρο Ανάπτυξη» ήταν η κινητήρια δύναμη και που σύμφωνα με τον εκπρόσωπό της, Μπγιορν Στίγκσον, επιδίωξη της οργάνωσης είναι η προώθηση των ιδεών των επιχειρήσεων «για τη δομή της συνόδου και για τις συμφωνίες που θα προκύψουν τελικά».

Οι πολυεθνικές που βρίσκονται πίσω από την «Επιχειρηματική Δράση» είναι εταιρίες πετρελαίου όπως η BP και η Σελ, αυτοκινητοβιομηχανίες όπως η Φορντ και η Τζένεραλ Μότορς, πολυεθνικές τροφίμων όπως η Κάργκιλ και η Κόκα-Κόλα, φαρμάκων σαν τη Μπάγιερ και την Αβέντις, εταιρίες ορυχείων όπως η Ρίο Τίντο και η Αγγλο-Αμέρικαν, εταιρίες γενετικά μεταλλαγμένων τροφίμων όπως η Νοβάρτις και η Μονσάντο.

Αυτές είναι οι εταιρίες που συμμετείχαν με τους αρχηγους κρατών στη Σύνοδο του Γιοχάνεσμπουργκ για να συζητήσουν πως θα προστατευτεί το περιβάλλον. Στην πραγματικότητα αυτός ο "θεσμός" δεν έχει και πολλές διαφορές από αντίστοιχους του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, όπως το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα, ο ΠΟΕ. Η "αειφόρος ανάπτυξη" και η "προστασία του περιβάλλοντος" κόβονται και ράβονται στα μέτρα των πολυεθνικών και των κυβερνήσεων.

Δέκα χρόνια πριν έγινε η πρώτη τέτοια σύνοδος στο Ρίο ντε Τζανέϊρο της Βραζιλίας. Αυτοί που συμμετείχαν δεσμεύτηκαν ότι θα πάρουν μέτρα για τη φτώχια και το περιβάλλον.

Μια από τις βασικές υποσχέσεις τους ήταν ότι οι πλούσιες χώρες θα αυξήσουν δραστικά τη βοήθεια προς τις φτωχές με ποσοστό ίσο με 0,7% του ΑΕΠ. Από τότε η βοήθεια έχει περικοπεί. Εχει πέσει στο 0,2% του ΑΕΠ των πλούσιων κρατών.

Επίσης στο Ρίο οι κυβερνήσεις υποσχέθηκαν ότι θα ελαφρύνουν τις φτωχές χώρες από το βάρος του χρέους. Ομως από τότε αυτά τα χρέη έχουν αυξηθεί κατά το ένα τρίτο φτάνοντας σήμερα το 1,7 τρισεκατομμύρια δολάρια. Ενω ο αριθμός των παιδιών που πεθαίνουν κάθε μέρα από τις συνθήκες φτώχιας έχει φτάσει τις 30.000!

Η αντιμετώπιση της μόλυνσης του περιβάλλοντος και της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη ήταν μια άλλη υπόσχεση που είχαν δώσει στο Ρίο.

Στο Ρίο οι κυβερνήσεις υποσχέθηκαν επίσης ότι θα περικόψουν τις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα. Αλλά ανάμεσα στο 1990 και το 2000 οι εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα σε παγκόσμιο επίπεδο αυξάνονταν κάθε χρόνο κατά 9,1%. Αυτή η τρέλα που συνεχίζεται θα οδηγήσει σε ακόμα χειρότερα ακραία καιρικά φαινόμενα απ' αυτά που ζούμε σήμερα.

Η ελπίδα

Ολες αυτές οι καταστροφές επιταχύνονται από τις πολιτικές των γιγάντιων πολυεθνικών, των κυβερνήσεων και των οργανισμών όπως το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα και ο ΠΟΕ. Μας λένε ότι τίποτα δεν πρέπει να σταθεί εμπόδιο στο παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό. Ομως αυτό το σύστημα είναι ο υπεύθυνος για την αυξανόμενη φτώχια και την απειλή της περιβαλλοντικής καταστροφής.

Το Γιοχάνεσμπουργκ πρόσφερε μια από τα ίδια. Η ελπίδα για το μέλλον του πλανήτη και της ανθρωπότητας είναι στο χτίσιμο του κινήματος ενάντια στον καπιταλισμό, τη φτώχεια, την περιβαλλοντική καταστροφή, τους πολέμους που παράγει αυτό το σύστημα.

Αυτή την ελπίδα ανανέωναν οι χιλιάδες διαδηλωτές που βρίσκονταν έξω από τις πολυτελείς αίθουσες της Συνόδου και συγκρούονταν με 27.000 πάνοπλους αστυνομικούς.

Από το Σιάτλ μέχρι το Γιοχάνεσμπουργκ χιλιάδες άνθρωποι σήμερα σε όλο τον πλανήτη αντιστέκονται στο ίδιο το σύστημα του κέρδους που τους καταδικάζει στην ανεργία, στη φτώχεια, στο ρατσισμό, στην καταστροφή του περιβάλλοντος, στον πόλεμο. Το σύνθημα του αντικαπιταλιστικού κινήματος «οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη» δείχνει και στην εναλλακτική λύση. Την προοπτική για μία κοινωνία που ο μόνος νόμος της θα είναι η υπεράσπιση των ανθρώπινων αναγκών.

εργατικη δημοκρατια

Σκότ Ρίτερ: "Σταματήστε αυτόν τον πόλεμο"

ΟΧΙ ΣΤΟ ΝΕΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Στην κυβέρνηση των ΗΠΑ η πλάστιγγα γέρνει υπέρ ενός νέου πολέμου ενάντια στο Ιράκ. Αυτό που συζητάνε τα "γεράκια" και οι "περιστερές" δεν είναι ο ίδιος ο πόλεμος, αλλά οι προφάσεις που θα χρησιμοποιήσουν. Ο Μπους και η συμμορία του διακηρύσσουν σε κάθε ευκαιρία ότι χρειάζεται ένα "προληπτικό πλήγμα" γιατί ο Σαντάμ Χουσεΐν μπορεί να κατασκευάσει όπλα μαζικής καταστροφής τα οποία πιθανώς να τα προμηθεύσει σε τρομοκράτες όπως ο Μπιν Λάντεν.

Αντιπολεμική διαδήλωση στην Αμερική, στο Πόρτλαντ, Ορεγκον ενάντια στον πόλεμο του Μπούς κατα του Ιράκ. Η αστυνομία επιτέθηκε στους διαδηλωτές.

Πρώην επικεφαλής των ομάδων επιθεωρητών του ΟΗΕ στο Ιράκ, όπως ο αμερικάνος Σκοτ Ρίτερ, έχουν ταχθεί δημόσια ενάντια στον πόλεμο, δηλώνοντας ότι το Ιράκ δεν διαθέτει τέτοια όπλα ούτε τη δυνατότητα να τα κατασκευάσει. Το ενδιαφέρον για τα όπλα μαζικής καταστροφής, πυρηνικά ή βιολογικά, είναι υποκριτικό. Οι ίδιες οι ΗΠΑ κατέχουν ένα τεράστιο παρόμοιο οπλοστάσιο. Το Ισραήλ το ίδιο. Αλλος είναι ο στόχος του νέου πολεμικού εγκλήματος που ετοιμάζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Τον περιγράφει με τον πιο κυνικό τρόπο ο Χένρι Κίσινγκερ σε ένα άρθρο του στην εφημερίδα Ουάσιγκτον Ποστ της 12 Αυγούστου. Ο Κίσινγκερ ήταν υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ στο πόλεμο του Βιετνάμ. Ηταν άμεσα ανακατεμένος στο πραξικόπημα που ανέτρεψε την αριστερή κυβέρνηση της Χιλής το 1973 με δεκάδες χιλιάδες θύματα. Δεν είναι ένας τυχαίος "πρώην αξιωματούχος".

Να τι γράφει: «Η ανατροπή του καθεστώτος του Ιράκ και η εξάλειψη τουλάχιστον των όπλων μαζικής καταστροφής θα έχει επίσης ευεργετικά πολιτικά αποτελέσματα: το αποκαλούμενο αραβικό 'πεζοδρόμιο' ίσως συμπεράνει ότι οι αρνητικές συνέπειες της Τζιχάντ ξεπερνάνε τα όποια πιθανά οφέλη της. Θα ενθάρρυνε μια νέα προσέγγιση στην Συρία, θα ενδυνάμωνε μετριοπαθείς δυνάμεις στη Σαουδική Αραβία, θα πολλαπλασίαζε τις πιέσεις για μια δημοκρατική εξέλιξη στο Ιράν, θα αποδείκνυε στην Παλαιστινιακή Αρχή ότι η Αμερική παίρνει στα σοβαρά την αντιμετώπιση διεφθαρμένων τυραννιών, και θα επέφερε μια καλύτερη ισορροπία στην πολιτική του πετρελαίου μέσα στον ΟΠΕΚ».

Ακόμη πιο ξεκάθαρα το επαναλαμβάνει ο σημερινός υφυπουργός Άμυνας και αρχιτέκτονας του νέου πολέμου, Βόλφοβιτς: *«μια πραγματική υπερδύναμη οφείλει να ελέγχει τις περιοχές που διαθέτουν ενεργειακά αποθέματα αρκετά ώστε να της επιτρέπουν την άσκηση παγκόσμιας εξουσίας.»*

Με άλλα λόγια, ο στόχος είναι ο έλεγχος της Μέσης Ανατολής, μιας περιοχής με τα πιο πλούσια αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο. Το ίδιο το Ιράκ αποτελεί την δεύτερη χώρα στον κόσμο σε αποθέματα πετρελαίου.

Και ο Κίσινγκερ δίνει και συμβουλές για το πως θα "στηθεί" η επίθεση ώστε να την εγκρίνουν και οι σύμμαχοι των ΗΠΑ που διστάζουν. Δεν του αρκεί η επιστροφή των επιθεωρητών του ΟΗΕ *«Είναι απαραίτητο να προτείνουμε ένα αυστηρό σύστημα ελέγχου που θα επιτυγχάνει τη μέγιστη διαφάνεια των ιρακινών θεσμών»*. Με άλλα λόγια πλήρης έλεγχος σε κάθε πτυχή της κρατικής μηχανής. Και για να μην κολλήσουν στη διπλωματία, ο Κίσινγκερ προτείνει να τεθεί ένα χρονικό περιθώριο μέσα στο οποίο το Ιράκ θα πρέπει να αποδεχθεί αυτούς τους εξευτελιστικούς όρους.

Ο Κίσινγκερ καλεί την κυβέρνηση να μην ακούει τις «σειρήνες» που υποστηρίζουν μια λύση του παλαιστινιακού πριν την επέμβαση στο Ιράκ. "*Ο δρόμος για την Ιερουσαλήμ περνάει από τη Βαγδάτη*" γράφει σε ένα άρθρο του. Για τους επιτελείς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού η σύνδεση είναι αυτόματη. Χτυπώντας τον Σαντάμ δίνουμε ένα μάθημα και στους Παλαιστίνιους να κάτσουν ήσυχα, είναι η σκέψη του Μπους, του Σαρόν και των συμμάχων τους. Ετσι θα ασφαλίσουμε την περιοχή, δηλαδή τα πετρέλαια, για τα συμφέροντά μας, σκέφτονται.

Τί θα γίνει μετά, το λένε τα σχέδια του Πενταγώνου που κάθε τόσο διαρρέουν. Ηδη στρατιωτικές μονάδες και εφόδια έχουν αρχίσει να μετακινούνται στις δεκάδες βάσεις που διαθέτουν οι ΗΠΑ στην περιοχή. Ανάμεσα σ' αυτές είναι και η βάση της Σούδας στην Κρήτη. Οι στρατηγοί υπολόγισαν ότι χρειάζονται 250.000 στρατιώτες για να κάνουν την επιχείρηση. Δεν διαθέτουν στο Ιράκ κάτι αντίστοιχο με τους χασάπηδες της Βόρειας Συμμαχίας στο Αφγανιστάν. Πριν δυο χρόνια μια επίσημη εκτίμηση που διέρρευσε από το Πεντάγωνο ανέβαζε σε 10.000 τους άμαχους που θα σκοτωθούν άμεσα μόνο από τους βομβαρδισμούς. Οι νεκροί από τις αρρώστιες και την πείνα θα φτάσουν τις εκατοντάδες χιλιάδες.

Αλλά πρόσφατα διέρρευσε και ένα άλλο εφιαλτικό σχέδιο. Να χτυπήσουν κατευθείαν την πρωτεύουσα, τη Βαγδάτη, όπου βρίσκονται συγκεντρωμένα τα επίλεκτα στρατεύματα του Σαντάμ Χουσεΐν και όλα τα κέντρα της κυβέρνησης. Η Βαγδάτη είναι μια πόλη με τέσσερα-πέντε εκατομμύρια ανθρώπους. Ενας τέτοιος βομβαρδισμός της θα σήμαινε πραγματική σφαγή.

Πρέπει να σταματήσουμε αυτούς τους αρχιτρομοκράτες -τον Μπους, τον Σαρόν και τους συνεταίρους τους- πριν πνίξουν ακόμα περισσότερο τη Μ. Ανατολή στο αίμα για τα πετρέλαια.

Το αντιπολεμικό κίνημα απαντά

Το βράδυ της Κυριακής 25 Αυγούστου αμερικανικά και βρετανικά βομβαρδιστικά χτύπησαν κτίρια στην πόλη Βασόρα, αφήνοντας πίσω τους 8 νεκρούς και δεκάδες τραυματίες.

"Ο πρώτος προληπτικός πόλεμος", όπως προκλητικά τον χαρακτηρίζουν αξιωματούχοι των ΗΠΑ φαίνεται να είναι πολύ κοντά. Ο Μπους έχει αποφασίσει να ξεκινήσει χωρίς την έγκριση του Κογκρέσσου.

Το αντιπολεμικό κίνημα σε μια σειρά χώρες όμως είναι έτοιμο να απαντήσει. Στην ίδια την Αμερική έχουν ξεκινήσει ήδη οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις. Στη Βρετανία, την μοναδική ευρωπαϊκή χώρα που έχει δηλώσει μέχρι στιγμής ότι θα συμμετάσχει στο πλευρό του Μπους, ετοιμάζεται μεγάλο συλλαλητήριο για τις 28 Σεπτέμβρη. Η δραστηριοποίηση της συμμαχίας "Σταματήστε τον πόλεμο", στην οποία συμμετέχουν ακόμη και βουλευτές των Νέων Εργατικών έχει αναγκάσει τον Μπλερ να τα μασάει γι' αυτή τη συμμετοχή.

Το αντιπολεμικό κίνημα στην Ευρώπη έχει ήδη μπει στο μάτι του Μπους και της συμμορίας του. Ξέρουν ότι οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις δεν έχουν μπει στην καινούρια του συμμαχία γιατί φοβούνται την αντιπολεμική διάθεση του κόσμου. Οσο δυνατότερα οργανώσουμε αυτή τη διάθεση, τόσο περισσότερο θα τους εμποδίσουμε να συρθούν πίσω του, μόλις ξεκινήσει ο πόλεμος. Η απομόνωση των ΗΠΑ στην καινούργια εκστρατεία είναι ένας από τους σημαντικότερους φόβους του αμερικανικού κατεστημένου σήμερα.

Τα συλλαλητήρια για την Παλαιστίνη, αλλά και οι μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στους προηγούμενους ιμπεριαλιστικούς πολέμους μας δίνουν τεράστια εμπειρία για να αντιμετωπίσουμε τον καινούριο πόλεμο και να κάνουμε αυτούς τους φόβους τους πραγματικότητα. Τα συλλαλητήρια που ετοιμάζονται σε διάφορες χώρες στα τέλη Σεπτέμβρη θα είναι ένα δυνατό ξεκίνημα αυτής της μάχης.

Ο Σκότ Ρίτερ πρώην επιθεωρητής του ΟΗΕ στο Ιράκ δηλώνει σε μια συγκέντρωση στη βρετανική βουλή, τον Ιούλιο:

«Είμαι μέλος των Ρεπουμπλικάνων και ψήφισα τον Τζορτζ Μπους για πρόεδρο. Δεν είμαι εδώ ως φίλος των Ιρακινών. Ημουν επιθεωρητής όπλων στο Ιράκ από το 1991 ως το 1998. Δεν βρέθηκα εκεί για να είμαι φιλικός αλλά για να αφοπλίσω το Ιράκ. Είμαι εδώ σαν αμερικανός πολίτης που ενδιαφέρεται για την κατάσταση της χώρας του η οποία κατευθύνεται σε ένα μονοπάτι που οδηγεί στο θάνατο και την καταστροφή.

Ο πόλεμος που έρχεται θα είναι πόλεμος που δεν έχετε ξαναδεί ποτέ. Οι ΗΠΑ έχουν τις πιο εκπαιδευμένες, τις πιο καλά καθοδηγούμενες, τις πιο καλά εξοπλισμένες ένοπλες δυνάμεις που έχουν ποτέ υπάρξει στον κόσμο. Είμαστε η πιο αποτελεσματική δολοφονική μηχανή στη ιστορία της ανθρωπότητας. Το Ιράκ θα καταστραφεί με εκδικητικό τρόπο.

Υπήρξα πεζοναύτης για 12 χρόνια. Πολέμησα στον πρώτο πόλεμο ενάντια στο Ιράκ. Οταν μιλάμε για πόλεμο, να είστε ξεκάθαροι ότι σημαίνει θάνατο, καταστροφή. Οταν πετάνε οι σφαίρες, δεν υπάρχει μουσική υπόκρουση όπως στις ταινίες. Σκοτώνεις ανθρώπους. Σκοτώνεσαι εσύ ο ίδιος. Αυτό σημαίνει πόλεμος. Δεν υπάρχει καλός πόλεμος. Μπορεί να υπάρξει όμως δίκαιος πόλεμος.

Αν το Ιράκ κατέχει όπλα μαζικής καταστροφής τότε είμαι μαζί σας, Τόνι Μπλερ και Τζορτζ Μπους. Αλλά αποδείξτε το με στοιχεία. Θα σας πω τι ξέρω. Ξέρω ότι από τον Δεκέμβρη το 1998 δεν έχουν μπει επιθεωρητές όπλων στο Ιράκ και ότι χωρίς επιθεωρητές όπλων δεν μπορούμε να ξέρουμε τι συμβαίνει εκεί. Αλλά το Δεκέμβρη του 1998, εμείς, οι επιθεωρητές των όπλων, είχαμε καταστρέψει τα εργοστάσια που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για παραγωγή χημικών, βιολογικών ή πυρηνικών όπλων. Δεν υπάρχουν πια.

Στηρίξαμε αυτή την επιχείρηση με παρακολούθηση και τους πιο αυστηρούς ελέγχους στην ιστορία για να επιβεβαιώσουμε ότι το Ιράκ δεν θα επανεγκαθιστούσε τέτοιες εγκαταστάσεις

Το Δεκέμβρη του 1998 η ικανότητα του Ιράκ να παράγει ή να διατηρεί όπλα μαζικής καταστροφής έπεσε σε μηδενικά επίπεδα. Τα βιολογικά και χημικά όπλα παράγονται σε βιομηχανικές μονάδες που έχουν υψηλότατο επίπεδο τεχνολογίας. Το Ιράκ θα χρειαζόταν να προμηθευτεί αρκετή από αυτή την τεχνολογία από το εξωτερικό για να ξαναστήσει τις εγκαταστάσεις. Ξέρω ότι το εμπάργκο είναι διάτρητο. Αλλά δούλεψα με τις καλύτερες υπηρεσίες πληροφοριών στον κόσμο και ήταν προσανατολισμένες στο Ιράκ -των ΗΠΑ, της Βρετανίας, του Ισραήλ και της Γαλλίας.

Αν το Ιράκ προσπαθούσε να αποκτήσει τέτοιο εξοπλισμό θα εντοπιζόταν

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ έχει μεγάλη πείνα για πόλεμο με το Ιράκ. Ψάχνουν απεγνωσμένα οποιοδήποτε στοιχείο που να δικαιολογεί τον πόλεμο με αυτή τη χώρα. Αν οι ΗΠΑ έβρισκαν οποιαδήποτε αξιόπιστη πληροφορία θα βρισκόταν στα πρωτοσέλιδο όλων των αμερικάνικων εφημερίδων, αύριο το πρωί.»